

2008 birželio 30

Nr. 12 / 300

Lietuvos
Katalikų Bažnyčios
informacijos centro
leidinys

ISSN 1392-6098

Bažnyčios žinios

Popiežiaus katechezės

Benediktas XVI
KATECHEZĖ APIE GRIGALIŲ DIDIJŲ (II) 2

Bažnyčia Lietuvoje

Paminėtos Sąjūdžio įkūrimo dvidešimtosios metinės 4
Kauno arkivyskupijos dangiškojo globėjo diena 5
Šiauliuose pristatytas naujos bažnyčios ansamblio projektas 6
Caritas socialiniai seminarai įgauna pagreitį 7
Seminaras apie darbą su savanoriais 9
Pašventinta koplyčia 9

Homilijos

SĖJA IR DERLIUS
15 eilinis sekmadienis (A) 11

RAUGIŲ RIZIKA
16 eilinis sekmadienis (A) 12

PALYGINIMŲ IŠMINTIS
17 eilinis sekmadienis (A) 13

Bažnyčios dokumentai

Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo
bendrijų kongregacija
VADOVAVIMO TARNYSTĖ IR KLUSNUMAS 14

Bažnyčia pasaulyje

Paskelbtas Šventajam Raštui skirtas Vyskupų sinodo darbo dokumentas 23
49-asis Tarptautinis Eucharistinis kongresas Kvebeke 23
Popiežius patvirtino Neokatechumenato kelio statutą 24

Benediktas XVI

Katechezė apie Grigalių Didįjį (II)

2008 06 04

Brangūs broliai ir seserys!

Per šį mūsų šiandienį trečiadienio susitikimą grįžtu prie nepaprastos popiežiaus Grigaliaus Didžiojo asmenybės pasisemti dar daugiau šviesos iš jo turtingo mokymo. Daugialypės, su Romo vyskupo tarnyba susijusios pareigos nesutrukdė jam palikti daugybės veikalų, iš kurių Bažnyčia vėlesniais šimtmečiais sėmėsi dosniai. Be išpūdingo susirašinėjimo – praeitoje katechezėje mano minėtame *Registrum epistolarum* yra per 800 laiškų – jis mums paliko pirmiausia egzegetinio pobūdžio raštų. Tarp jų išsiskiria Jobo knygos moraliniai komentarai, lotyniškai žinomi kaip *Moralia in Iob*, homilijos Ezechielio knygos ir Evangelijos temomis. Išlikęs ir svarbus hagiografinio pobūdžio kūrinys *Dialogi*, Grigaliaus parašytas langobardų karalienei Teodolindai pamokyti. Pagrindinis ir žinomiausias darbas neabejotinai yra *Regula pastoralis*, pontifikato pradžioje popiežiaus aiškiai sukurtas programiniams sumetimais.

Prieš greitai žvilgsniu apmesdami šiuos kūrinius, turime pabrėžti, jog Grigalius savo kūriniuose niekada nesistengia dėstyti „savo“ mokymo, rodyti savo originalumo. Jam, priešingai, rūpi leisti suskambėti tradiciniam Bažnyčios mokymui, jis tiesiog nori būti Kristaus ir jo Bažnyčios balsu kelyje, kurį būtina nueiti, kad pasiektum Dievą. Pavyzdiniai šiuo požiūriu yra jo egzegetiniai komentarai. Jis buvo aistringas Biblijos skaitytojas, niekada neimdavo jos į rankas vedamas vien spekuliatyvių sumetimų: krikščionis, jo manymu, iš Šventojo Rašto turėtų gauti ne tiek teorinių žinių, kiek kasdienio maisto savo sielai, savo, kaip žmogaus, gyvenimui pasaulyje. Homilijose Ezechielio knygos temomis jis, pavyzdžiui, labai primygtinai pabrėžia tokią šventųjų tekstų paskirtį. Artintis prie Rašto siekiant tiesiog patenkinti savo troškimą pažinti, reiškia pasiduoti puikybės pagundai ir save išstatyti pavojui nuslysti į ereziją. Pirmutinė taisyklė besistengiančiam, remiantis šventąja Knyga, išskverbti į antgamtinę tikrovę yra intelektualinis nuolankumas. Nuolankumas, savaime suprantama, rimtų studijų nepanaikina; tačiau norint, kad jos būtų dvasiškai naudingos ir leistų iš tiesų įsismelkti į teksto gelmę, nuolankumas yra būtinas. Tikrai tokia vidinė laikysena leidžia iš tikrųjų išgirsti ir galop suvokti

Dievo balsą. Kita vertus, Dievo žodžio supratimas nieko vertas, jei jis nepaskatina veikti. Homilijose Ezechielio knygos temomis yra gražus posakis, jog „pamokslininkas plunksną turi įmerkti į savo širdies kraują. Tikrai tada jis pasieks artimo ausį.“ Iš šių homilijų matyti, jog Grigalius rašė savo širdies krauju ir todėl tebekalba mums dar ir šiandien.

Šią temą Grigalius taip pat plėtoja Jobo knygos moraliniuose komentaruose. Laikydamasis patristinės tradicijos, jis šventąjį tekstą nagrinėja trimis jo prasmės matmenimis: žodiniu, alegoriniu ir moraliniu, šiems matmenims turint vieną Šventojo Rašto prasmę. Grigalius vis dėlto aiškia pirmenybę teikia moralinei prasmei. Šiuo atžvilgiu jis savo mąstymą išreiškia reikšmingais binomais – *žinoti-daryti*, *kalbėti-gyventi*, *pažinti-veikti*, – per kuriuos jis leidžia prabilti dviem žmogiškojo gyvenimo aspektams, turintiems vienas kitą papildyti, bet dažnai galiausiai tampantiems antitezėmis. Moralinio idealo esmę, pasak jo, visada sudaro darnus žodžio ir poelgio, mąstymo ir darbo, maldos ir atsidavimo luomo pareigoms sujungimas: būtent šitaip įgyvendintina sintezė, kurios dėka tai, kas dieviška, nusileidžia iki žmogaus, o žmogus pakyla iki susitapatavimo su Dievu. Didysis popiežius tikram tikinčiajam taip nužymi visą jo gyvenimo planą. Todėl Jobo knygos moraliniai komentarai Viduramžiais buvo savotiška krikščioniškosios moralės *Summa*.

Įsidėmėtina reikšmingos ir gražios taip pat yra jo homilijos Evangelijos temomis. Pirmoji iš jų buvo pasakyta Šv. Petro bazilikoje 590 m. per adventą, praėjus vos keliems mėnesiams, kai jis buvo išrinktas popiežiumi; paskutinė pasakyta Šv. Lauryno bazilikoje antrą sekmadienį po 593 m. Sekminių. Popiežius sakė šiuos pamokslus bažnyčiose, kuriose buvo švenčiamos *stationes* – ypatingos apeigos reikšmingais liturginių metų laikais – arba per kankinių, kuriems šios bažnyčios buvo dedikuotos, šventes. Įkvepiantysis pradas, vieną su kitu vienijantis įvairius pamokslus, nusakomas vienu žodžiu *praedicator*: ne tik Dievo tarnautojui, bet ir kiekvienam krikščioniui tenka užduotis, sekant Kristumi, tapusiu žmogumi, skelbti apie išganymą, skelbti tai, ką savo viduje yra patyręs. Tokios užduoties horizontas eschatologinis: visų dalykų atbaigimo Kristuje lūkestis yra nuolatinė didžiojo popiežiaus mintis, tampanti jo visą mąstymą bei veiklą įkvepiančiu pagrindu. Iš to kyla jo nepaliaujami raginiai būti budriems ir stengtis daryti gerus darbus.

Galbūt organiškiausias Grigaliaus Didžiojo tekstas yra pirmaisiais pontifikato metais parašytas veikalas *Regula pastoralis*. Čia Grigalius nori apmesti tobulo vyskupo, savo kaimenės mokytojo ir vadovo, paveikslą. To

siekdamas, jis aiškina, kokia rimta Bažnyčioje yra ganytojo tarnyba, ir nusako su ja susijusias pareigas. Dėl šios priežasties tie, kurie šiai užduočiai nėra pašaukti, neturėtų jos lengvabūdiškai siekti, tuo tarpu tie, kurie jos ėmėsi deramai nesusimąstę, privalo savo sieloje deramai susirūpinti. Grįždamas prie savo mėgstamos temos, jis patvirtina, kad vyskupas visų pirma esąs neprilygstamas *praedicator* ir, kaip toks, pirmiausia turįs būti kitiems pavyzdys, kad jo elgesiu visi kiti vadovautųsi kaip orientyru. Veiksminga pastoracinė veikla reikalaujanti, kad jis pažintų tuos, į kuriuos kreipiasi, ir kad jo žodžiai atitiktų kiekvieno situaciją. Įvairias tikinčiųjų kategorijas Grigalius apibūdina įžvalgiomis bei tiksliais pastabomis, pateisinančiomis vertinimus tų, kurie šį veikalą laiko psichologijos traktatu. Šitai liudija, kad jis tikrai pažinojo savo kaimenę ir su savo meto bei miesto žmonėmis kalbėjo apie viską.

Didysis popiežius vis dėlto primygtinai pabrėžia ganytojo pareigą kasdien pripažinti savo varganumą, idant puikybė tai, kas padaryta gero, aukščiausiojo Teisėjo akyse nepaverstų nieko vertu. Todėl baigiamasis *Regula* skyrius paskirtas nusižeminimui: „Ėmus didžiuotis daugybe įgytų dorybių, pravartu pagalvoti apie savo trūkumus ir nusižeminti: užuot žvelgus į tai, kas padaryta gero, žvelgtina į tai, kas dar neatlikta.“ Visi šie vertingi pamokymai rodo, kokią didelę reikšmę Grigaliui turėjo sielovada, jo laikyta *ars artium*, „menų menu“. Šis Grigaliaus veikalas susilaukė tokio atgarsio, kad netrukus – labai retas dalykas – buvo išverstas į graikų ir anglosaksų kalbas.

Reikšmingas ir dar vienas kūrinys, *Dialogai*, kur Grigalius bičiuliui ir diakonui Petriui, įsitikinusiam, jog papročiai jau taip suirę, kad nebeleidžia rasti šventiesiems kaip anksčiau, įrodinėja priešinga: būti šventam visada, net sunkiausiais laikais, galima. Jis tai įrodinėja pasakodamas apie amžininkus arba neseniai mirusius žmones, kuriuos būtų visiškai galima apibūdinti kaip šventus, net jei jie tokie nėra paskelbti. Pasakojimą lydi teologiniai ir mistiniai apmąstymai, paverčiantys knygą nepakartojamu hagiografiniu tekstu, gebėjusiu žavėti ištisas skaitytojų kartas. Medžiaga, paimta iš gyvų liaudies tradicijų, siekiama pamokyti bei ugdyti, skaitytojo dėmesį kreipiant į tokius klausimus kaip stebuklo prasmė, Šventojo Rašto aiškinimas, sielos nemirtingumas, pragaro egzistavimas, anapusybės įsivaizdavimas – į visas temas, kurias reikia tinkamai paaiškinti. Visa antroji knyga paskirta šventojo Benedikto Nursiečio asmenybei ir nepakartojamai liudija Antikos laikų šventojo vienuolio, kurio dvasinis grožis tekste atsiskleidžia visu ryškumu, gyvenimą.

Savo kūrinuose Grigalius plėtoja praeitį, dabartį ir ateitį reliatyvizuojantį teologinį planą. Jį už viską labiau domina visos išganymo istorijos trajektorija, nusidriekianti miglotais laiko vingiais. Šioje perspektyvoje reikšminga, kad jis į Jobo knygos moralinius komentarus įtraukia žinią apie anglų atsivertimą: jo akimis, šis įvykis žymėjo Dievo karalystės plitimą, apie kurį kalbama Rašte. Todėl jį pagrįstai buvo galima paminėti komentuojant šventąją knygą. Jo nuomone, krikščioniškųjų bendruomenių vadovai turi stengtis įvykius skaityti Dievo žodžio šviesoje: šia prasme didysis popiežius jaučia pareigą nubrėžti ganytojams ir tikintiesiems gaires dvasiniame *lectio divina* kelyje, idant tai būtų suprantama ir konkrečiu, vyktų paties žmogaus gyvenimo aplinkoje.

Prieš baigdami, keletą žodžių turime tarti apie popiežiaus Grigaliaus puoselėtus santykius su Antiochijos, Aleksandrijos ir Konstantinopolio patriarchais. Jis visada rūpinosi pripažinti bei gerbti jų teises, susilaikydamas nuo bet kokio kišimosi, galėjusio apriboti jų teisėtą savarankiškumą. Tiesa, savo istorinės situacijos kontekste Grigalius priešinosi Konstantinopolio patriarcho prisiimtam titului „ekumeninis“, tačiau tai darė ne norėdamas apriboti ar paneigti jo teisėtą valdžią, bet dėl to, kad jam rūpėjo broliška visuotinės Bažnyčios vienybė. Jis tai darė pirmiausia skatinamas gilaus įsitikinimo, kad kiekvieno vyskupo ir juolab patriarcho pagrindinė dorybė turėtų būti nusižeminimas. Grigalius savo širdyje liko paprastas vienuolis, ryžtingai atmetantis visus didelius titulus. Jis norėjo, jo paties žodžiais, būti *servus servorum Dei*. Šie jo žodžiai jam buvo ne pamaldi formulė – jais jis iš tikro išreiškė savo gyvenseną ir veikseną. Jis viduje buvo giliai sujaudintas Dievo nusižeminimo – Dievo, Kristuje tapusio mūsų tarnu, mazgojusių ir tebemazgančiu mūsų purvinas kojas. Todėl tvirtai laikėsi įsitikinimo, jog visų pirma vyskupas turįs vadovautis šitokiu Dievo nusižeminimu bei per tai sekti Kristumi. Iš tikrųjų jis troško gyventi kaip vienuolis, nuolatos kalbėdamasis su Dievo Žodžiu, tačiau iš meilės Dievui mokėjo tapti visų tarnu išbandymų ir kančių kupinu laikotarpiu, mokėjo tapti „tarnų tarnu“. Būtent dėl to, kad toks buvo, jis yra didis ir mums rodo tikrosios didybės matą.

Paminėtos Sąjūdžio įkūrimo dvidešimtosios metinės

Birželio 6 d. Vilniaus arkikatedroje bazilikoje Vilniaus arkivyskupas metropolitas kardinolas Audrys Juozas Bačkis aukėjo iškilmingas šv. Mišias Sąjūdžio įkūrimo dvidešimtosioms metinėms paminėti. Drauge koncelebravo Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, Kaišiadorių vyskupas Juozapas Matulaitis, Panevėžio vyskupas emeritas Juozas Preikšas, Lietuvos Vyskupų Konferencijos generalinis sekretorius monsinjoras Gintaras Grušas, Vilniaus arkikatedros administratorius kun. Ričardas Doveika, Kaišiadorių vyskupijos kurijos kancleris kun. Gediminas Antanas Tamošiūnas, Telšių vyskupijos kurijos sekretorius kun. Ramūnas Norkus.

Per pamokslą kardinolas sakė, jog turime puikią progą prie Viešpaties altoariaus padėkoti už gailingą Apvaizdos globą, o drauge prisiminti galingą Lietuvos Sąjūdžio bangą, kuri prieš dvidešimt metų išsiveržė ir sugražino mūsų tautai laisvę ir nepriklausomybę. Ganytojas dėkojo Viešpačiui už kiekvieną žmogų, kuris nepabūgo, ištvėrė visus sunkumus, stiprino vienybę ir sutarimą, darbu, žodžiu ar malda prisidėjo prie stebuklingo išsivadavimo iš nelaisvės namų. Dievas sukūrė žmogų laisvei. Tai prigimtinė žmogaus teisė, įrašyta į kiekvieno Dievo kūrinio širdį. Tikrąją laisvę gimdo tiesa: Sąjūdis gimė iš prigimtinės tiesos, Dievo įdiegtos žmogaus širdyje. Ši tiesa suvienijo susiskaldžiusią, pavergtą, baimių ir nepriteklių išvargintą tautą, pažadino tautos orumą bei ryžtą. Išsilaisvinimas vyko be ginklų ir smurto, nes pergales skynė malda ir daina. Dievo Dvasia buvo su savo tauta, ją lydėjo, saugojo ir vedė per visus neramumus. Kankinių kraujas nuplovė nepasitikėjimą tų, kurie abejojo ir svyravo. Visi pajuto svaigų laisvės vėją, įkvėpusį darbui ir kūrybai.

Tačiau, – klausė kardinolas, – kodėl taip neilgai truko šis vienybės ir entuziazmo proveržis? Šv. Tėvas Jonas Paulius II lankydamas Lietuvą kalbėjo: pralaimėjusiems derėtų įsidėmėti, jog neužtenka vien prisiderinti prie pasikeitusios visuomeninės padėties – geriau būtų nuoširdžiai atsiversti ir, jei būtina, netgi atsilyginti. „Nugalėtojus“ iš naujo derėtų paraginti atleisti, kad įsitvirtintų tikroji taika, išauganti iš įgyvendintos gailingumo ir meilės Evangelijos.

Kardinolas sakė, kad pirmasis žingsnis į tikrąją laisvę – atgaila. Tikroji laisvė prasideda žmogaus širdyje. Tik išsivadavęs iš nuodėmės žmogus tampa tikrai laisvas. Nepripažinta ir neišpažinta nuodėmė užkietina širdį artimui. Atsiversti – tai drąsiai ir sąžiningai žvelgti ne į kito, bet į savo sąžinę, matyti savuosius darbus taip, kaip juos regi bei vertina Dievas. Nevalia pateisinti blogio, nuodėmei suteikti patrauklesnį, tolerantiškesnį vardą. Yra tik vienas kelias pašalinti blogį – tai jį išpažinti ir pasiryžti gyventi kitaip. Antrasis tiesos žingsnis į laisvę – atleidimas. Pasaulis smenga pražūtin dėl negebėjimo atleisti. Kasdien meldžiame: atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame. Dievas savo atlaidumą sieja su manuoju. Neatleidę esame prikautyti prie praeities, nepajėgiame mylėti visa širdimi, nes ją apnikęs įtūžis. Atleisdami sutraukome pykčio grandines ir nutiesiame taikos tiltą. Atleidimas nuverčia iškilusias sienas tarp šeimos narių, kaimynų, bendruomenių ir tautų. Atleidimas yra pamatinis taikos, o drauge ir laisvės akmuo. To semiamės iš Dievo gelmių. Gailingumo dėka širdis tampa jautri žmogiškai kančiai. O drauge aplanko ir didis džiaugsmas, kad galime kurti gerį, šluostyti kitų ašaras, gydyti žaizdas, užstoti skriaudžiamuosius, pakelti nupuolusius, padrašinti praradusius viltį. Tik gailingumas gali pakeisti šių dienų pasaulį. Neveltui, pasak ganytojo, Jėzus išsirinko Vilnių, kad per šv. Faustina primintų dieviškojo gailingumo žinią. Ši žinia ypatingai skirta mūsų laikams, kai

Paskyrimai Kauno arkivyskupijoje

Kun. **Kęstutis Grabauskas** atleistas iš Girdžių ir Vertimų parapijų klebono pareigų paliekant jam eiti kitas iki šiol turėtas pareigas.

Kun. **Saulius Pavalkis** atleistas iš Ukmergės Šv. Petro ir Povilo parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Girdžių bei Vertimų parapijų administratoriumi.

Kun. **Petras Purlys** atleistas iš Ukmergės Švč. Trejybės parapijos klebono pareigų ir išleistas gydytis.

Kun. **Darius Lukonaitis** atleistas iš Vidiškių ir Kurklių parapijų klebono pareigų ir paskirtas Ukmergės Švč. Trejybės parapijos klebonu.

Kun. **Darius Auglys** atleistas iš Kauno Šv. Juozapo (Vilijampolės) parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Vidiškių parapijos klebonu.

Kun. **Norbertas Martinkus** paskirtas Kurklių parapijos klebonu paliekant jam eiti kitas iki šiol turėtas pareigas.

Kun. **Audrius Mikitiukas** atleistas iš Žeminių parapijos klebono pareigų paliekant jam eiti kitas iki šiol turėtas pareigas.

Kun. **Raimundas Kazaitis** paskirtas Žeminių klebonu paliekant jam eiti kitas iki šiol turėtas pareigas.

Kun. **Virgilijus Dudonis** atleistas iš Kauno Šventosios Dvasios (Šilainių) vikaro pareigų ir paskirtas Vilkijos parapijos klebonu.

Kun. **Darius Varnelis** atleistas iš Kauno arkikatedros bazilikos vikaro pareigų ir paskirtas Kauno Šv. Juozapo (Vilijampolės) parapijos vikaru.

Kun. **Mindaugas Smetonis** atleistas iš Kauno Gerojo Ganytojo parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Ukmergės Šv. Petro ir Povilo parapijos vikaru.

Kun. **Kastytis Šulčius** atleistas iš Kauno Švč. Jėzaus Širdies (Šančių) parapijos

vikaro pareigų ir paskirtas Kauno Gerjo Ganytojo vikaru.

Kun. **Kęstutis Genys** paskirtas Kauno Švč. Jėzaus Širdies (Šančių) parapijos vikaru.

Kun. **Albinas Graužinis** atleistas iš Vandžioalos parapijos klebono pareigų paliekant jam eiti kitas iki šiol turėtas pareigas.

Kun. **Ričardas Birbilas** atleistas iš Kėdainių Šv. Juozapo parapijos altaristo pareigų ir paskirtas Vandžioalos parapijos klebonu.

-Kn-

Padėkos kryžius Vilniaus arkikatedroje

Birželio 14 d. į Vilniaus arkikatedros bazilikos Turino drobulės koplyčią savaitėi buvo atneštas didžiulis ažuolinis kryžius, pavadintas Padėkos kryžiumi. Šis dėkingumo, vienybės ir Dievo gailingumo simbolis apkeliavo Vilniaus Dievo Gailingumo šventovę, Aušros Vartų Gailingumo Motinos koplyčią, Šv. Kryžiaus namus.

Visuomeninė organizacija „Padėkos kryžiaus komitetas“ (www.thankingcross.info) rengia piligriminę kelionę per visas pasaulio sostines trokšdama išreikšti dėkingumą Jėzui už tai, kad jis iš gailingosios meilės numirė už visus žmones, suteikė mums amžinojo išgelbėjimo galimybę. Kelionės tikslas – prie kryžiaus suvienyti visas pasaulio tautas dėkingumui, vienybei ir gailingumui. Kelionės rengėjai siekia, jog matantieji šį kryžių įsisąmonintų, jog Kristus mirė už kiekvieną žmogų. Kartu su masyviu ažuoliniu kryžiumi po skirtingas šalis vežiojama ir Kūdikelį Jėzų rankose laikanti Švč. Mergelės Marijos ikona, kurios apačioje parašyta: *Sedes Sapientia ora pro nobis*. Marija, kaip išminties Motina, davusi pasauliui Gelbėtoją, gali padėti mums tapti išmintingais žmonėmis ir pagerbti Dievą, ant kryžiaus pasiaukojusį už klystančią žmoniją.

gausu susipriešinimo, neapykantos, pasimetimo ir nevilties. Gailingumu keisti pasaulį – tai išmokti mylėti taip, kaip Jėzus mylėjo. Mūsų Tėvynei labai reikia meilės perkeistų žmonių. Nors Lietuvos Sąjūdis atnešė mūsų Tėvynei laisvę, bet patiems dar būtina laisvintis iš užkietėjusios širdies rūstybės. Ganytojas kvietė visus kilti į Gailingumo sąjūdį, į savo sąžinių sąjūdį. Kiekvienas žmogus, klausydamas Dievo įdiegto sąžinės balso, pajėgus pažinti tiesą ir ją pasirinkti. Net ir mažiausias geras darbelis, atliktas su meile, neš vaisius mums ir ateinančioms kartoms ir kurs meilės Lietuvą.

Vilniaus Katedros aikštėje surengtame teatralizuotame mitinge buvo prisiminta dainuojanti revoliucija, žmonių vienybė, ryžtas kurti demokratiškesnę, laisvesnę ir krikščioniškomis vertybėmis besivadovaujančią Lietuvą. Vėliau įvyko koncertas „Dainos laisvei!“.

-ksb-

Kauno arkivyskupijos dangiškojo globėjo diena

Birželio 24 d., švenčiant dangiškojo globėjo Šv. Jono Krikštytojo šventę, penktąjį kartą (nuo 2004-ųjų) paminėta Kauno arkivyskupijos diena. Ji pradėta iškilminga Eucharistija Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje gausiai dalyvaujant tikintiesiems. Arkivyskupijoje tarnaujantys dvasininkai prie altoriaus atėjo didžiule procesija. Šv. Mišių liturgijai vadovavęs Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius jos pradžioje pakvietė melstis už arkivyskupijos dabartį ir ateitį, kad kiekvienas, tarnaudamas pagal savo luomą ir pareigas, būtų vertas dangiškojo globėjo šv. Jono Krikštytojo šventumo pavyzdžio. Koncelebravo arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, Panevėžio vyskupas emeritas Juozas Preikšas, prelatas Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS, Kauno kunigų seminarijos rektorius monsinjoras Aurelijus Žukauskas ir visi iškilmingai dalyvavę dvasininkai. Per šv. Mišias giedodjo bažnyčios choras, vadovaujamas Danguolės Beinarytės.

Homiliją pasakęs arkiv. S. Tamkevičius pabrėžė išskirtinį metą, kurį išgyvena Kauno arkivyskupija, rengdamasi Švč. M. Marijos apsišaukimo Šiluvoje 400 metų jubiliejui. Ganytojas pakvietė įsimąstyti į Šiluvoje apsišaukusios Marijos ir šv. Jono Krikštytojo misijų dvasinę sąsają. Pasak arkivyskupo, abu dangiškieji globėjai kvietė žmones palikti nuodėmės kelią ir pasikeisti, atsigręžti į Dievą. Jubiliejaus šventimas irgi būsiąs prasmingas tik dvasiškai užtelėjus kiekvienam arkivyskupijos žmogui. Ganytojas ragino kiekvieną apmąstyti savo santykį su Eucharistija, kad jos priėmimas būtų kuo vaisingesnis, kvietė rimtai jai rengtis, daugiau dėmesio skiriant sąžinės patikrinimui, vengti perdėtos išorinės pagarbos. Arkivyskupas linkėjo, kad šv. Mišios taptų kiekvieno arkivyskupijos tikinčio žmogaus gyvenimo centru, o Eucharistijos garbinimas apimtų ir protą, ir širdį. „Tikintieji žmonės ne visada pajėgia stovėti šalia Kristaus, nes tai nežada jiems sotaus bei saugaus gyvenimo. Šitokioje padėtyje esantiems Švč. M. Marija primena – kaip anuomet Šiluvoje – neužmiršti jos Sūnaus: mūsų dvasinė jėga glūdi Eucharistijoje“, – sakė ganytojas.

Užbaigdamas šv. Mišias arkiv. S. Tamkevičius nuoširdžiai padėkojo kunigams, pašvęstojo gyvenimo nariams, pasauliečiams, itin aktyviai dalyvaujantiems arkivyskupijos gyvenime, taip pat pasveikino visus Jonus ir ypač vardines švenčiančius vysk. J. Ivanauską bei kitus brolius kunigus. Prel. V. S. Vaičiūnas arkivyskupijos augziliarui tarė sveikinimo žodį ir įteikė gėlių. Visiems arkivyskupijos šventės dalyviams buvo suteiktas ganytojiškas palaiminimas.

Po iškilmingų šv. Mišių Arkivyskupijos diena toliau minėta Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konferencijų salėje, kur sielovados programų koordinatorė Vaida Spangelevičiūtė pirmiausia pakvietė prisiminti nuotraukose įamžintas svarbiausių švenčių ir renginių akimirkas.

Savo pranešime apie šiandienos sielovados aktualijas bei pasirengimą jubiliejui arkiv. S. Tamkevičius pabrėžė, jog niekada lig šiol arkivyskupijos gyvenime nebūta tiek prasmingų renginių. Ganytojas prisiminė gražias dekanatų, parapijų bendruomenių pastangas priimant keliaujančią Šiluvos Dievo Motinos paveikslą, rengiant Eucharistinius kongresus ir šventes, piligrimines keliones. Savo kalboje ypač pasidžiaugė, kad dar niekada tiek dėmesio nebuvo skiriama Eucharistijos garbinimui. Tarp kitų iškilnių įvykių išskirtas sėkmingai baigtas Sinodo darbas (Arkivyskupijos dienos dalyviai kaip tik galėjo pasidžiaugti atskira knyga išleistais Sinodo nutarimais), sveikintinas katalikiškų mokyklų gausėjimas Kauno mieste. Kita vertus, arkivyskupijos gyvenime yra ir nerimą keliančių ženklų: arkivyskupas apgailestavo dėl gyventojų emigracijos, mažėjančių pašaukimų, tikybos mokytojų stygiaus. Dėkodamas už arkivyskupijos žmonių darbą ir aktyvumą dvasiniame gyvenime arkiv. S. Tamkevičius pabrėžė, kad nuoširdžiomis jų pastangomis pasiseka nuveikti nemažai darbų, palinkėjo visiems gerai pasirengti artėjančiam Šiluvos jubiliejui.

Kaip ir kasmet arkiv. S. Tamkevičius padėkos raštais ir Kauno arkivyskupijos garbės ženklu – Šiluvos Dievo Motinos medaliais apdovanojo keletą labiausiai nusipelnusių arkivyskupijos žmonių. Šiemet tarp apdovanotųjų buvo Jurbarko dekanas ir parapijos klebonas kun. Kęstutis Grabauskas, Raseinių vicedekanas ir parapijos klebonas kun. Vytautas Paukštis, kurijos darbuotojos ses. Alma Vabuolaitė FDCJ, Alma Kraptavičiūtė, kiti institucijose, parapijose ypač uoliai savo pareigas atliekantys ir gyvenimo pavyzdžiu liudijantys Evangeliją arkivyskupijos tikintieji.

Arkivyskupas įteikė ir kasmetinius „Bažnyčios kronikos“ fondo apdovanojimus. Violeta Micevičiūtė apdovanota už ilgametį, uolų ir pasiaukojamą filologinį darbą nuosekliai atspindint Lietuvos bažnytinio gyvenimo įvykius „Bažnyčios žiniose“, rengiant Apaštalų Sosto dokumentų vertimus, nepailsamai redaguojant religinę literatūrą, ypač gyvybės kultūrą puoselėjančius tekstus, už išmanų rūpinimąsi Bažnyčios bei teologijos kalba ir už asmenišką krikščioniško gyvenimo liudijimą, džiugiai tarnaujant įvairiuose skirtuosiuose Viešpaties vynuogyno baruose. Vidai Savičiūnaitei toks apovanojimas įteiktas už sąžiningą žurnalistinę veiklą, vertybiniu žvilgsniu aprėpiant kultūrinius įvykius bei korektiškai atspindint Bažnyčios gyvenimo viešąją raišką, ir už nuoseklų profesinės etikos puoselėjimą.

Apdovanoti ir šiltais plojimais palydėti buvo ir moksleiviai: arkiv. S. Tamkevičius įteikė apvonojimus arkivyskupijos mastu organizuoto ir Šiluvos jubiliejui skirto rašinių bei piešinių konkurso nugalėtojams. Pasigėrėti išties kūrybinga ir talentinga arkivyskupijos jaunąja karta iškilnių dalyviai turėjo progą ir klausydamiesi solistės Ivetos Ivanauskaitės (mokytoja Eglė Starkevičienė) atliekamų dainų.

Šiauliuose pristatytas naujos bažnyčios ansamblio projektas

Birželio 20 d. Šiaulių vyskupijos kurijoje surengta spaudos konferencija. Jos metu pristatytas Švč. Mergelės Marijos Nekalto Prasidėjimo bažnyčios ansamblio projektas.

Misijos idėja gimė per 2003 m. Velykas. 2004 metų kovo 10 d. Dievo tarnas popiežius Jonas Paulius II organizatorius palaimino šiai misijai įgyvendinti. 2004 m. lapkričio mėnesį Ukrainoje, Lvovo miesto aikštėje, pastatytas medinis kryžius šiai misijai atminti. Vėliau tokie kryžiai pastatyti Kijeve ir Donecke. Per 2006 m. gavėnią, pritarus Romos katalikų, graikų apeigų katalikų ir stačiatikių bažnyčių hierarchams, Padėkos kryžius apkeliavo visus Ukrainos regionus, buvo pagerbtas įvairių krikščioniškų konfesijų šventovėse, nešamas kaimų ir miestų gatvėmis kaip vienybės ženklas. 2006 m. gegužės 28 d. popiežius Benediktas XVI Krokovoje šį Padėkos ir vienybės kryžių pašventino. Padėkos, vienybės ir gailėstingumo kelionė driekiasi nuo Ukrainos per Lenkiją, Lietuvą, Latviją, Estiją, Skandinavijos šalis, Vakarų ir Pietų Europą, Afriką, Artimuosius Rytus, Aziją, Indoneziją, Australiją, Okeaniją, Pietų ir Šiaurės Ameriką, Rusiją, Baltarusiją, Rytų ir Centrinę Europą. Norintys į šią piligriminę kelionę įsitraukti, kviečiami rašyti el. pašto adresu: thanking_cross@hotmail.com. -ksb-

Kauno arkivyskupijos ministrantų šventė Šiluvoje

Birželio 23 d. tradicinėje jaunųjų ministrantų šventėje dalyvavo apie septyniasdešimt Kauno arkivyskupijos bažnyčiose patarnaujančių vaikų ir jaunimo. Pirmąkart šventė surengta Jubiliejui besirengiančioje Šiluvoje, į kurią ministrantai daugiausia atvyko būreliais, lydimi kunigų ar vyresniųjų patarnautojų. Nedidelei, nebijančiai savo bendruomenėse viešai liudyti tikėjimo ir įsipareigoti tarnavimui arkivyskupijos jaunimo daliai ši Ministrantų diena, šiemet surengta jau prasidėjus moksleivių vasaros atostogoms, tapo prasmingu jų akcentu.

Šventės kulminacija buvo drauge švęsta Eucharistija Apsireiškimo koplyčioje. Čia švęsti šv. Mišių Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius bei kiti dvasininkai, patarnautojų drabužiais vilkintys ministrantai atėjo įspūdinga procesija.

Ganytojas pasakė ministrantams pamokslą pabrėždamas ne tik tarnavimo bažnyčioje, bet ir dvasinio augimo svarbą. Kaip tik šio augimo temą katechezėje prieš šv. Mišias akcentavo ir Šiluvos parapijos klebonas kun. Erastas Murauskas. Per šv. Mišias giedojo šios parapijos jaunimas. Kopolyčią papuošė ministrantų kryžius, kurį jie savo rankomis iš pat ryto kūrė Jono Pauliaus II namų kiemelyje.

Kaip ir kasmet šventėje apdovanoti uoliausieji arkivyskupijos patarnautojai. Šiomet apdovanoti Kauno arkikatedros bazilikos, Žeminių, Šiluvos, Pernarvos ir Jostvainių parapijų ministrantai.

Šventės dalyviai visą dieną praleido Šiluvoje. Čia jie ne tik drauge meldėsi, pietavo, bet ir varžėsi atlikdami įvairias užduotis. Po pietų kūrybiniame žaidime vaikams ir jaunuoliams teko surinkti ministrantų taisykles ir įveikti kitas (taip pat ir liturginės srities) užduotis penkiolikoje po miestelį išdėstytų punktų. Nugalėtojai apdovanoti Šiluvos Dievo Motinos ženkliais. Ištvėrimingiausiai liko vakarienės prie laužo. -kasp-

Marijos paveikslas kelionė

Kauno Karmelitų parapija

Birželio 1–8 dieną Kauno Šv. Kryžiaus (karmelitų) parapijoje lankėsi Šiluvos Dievo Motinos paveikslas kopija. Suprasdami šio įvykio iškilmingumą, sutikti paveikslas susirinko gausūs karmelitų parapijos tikintieji. Puošniais drabužiais pasipuošusių jaunuolių, *Caritas* ir *Marijos legiono* moterų, parapijos vėliavomis nešinių vyrų, patarnautojų procesija, vadovaujama parapijos klebono kun. Renaldo Šumbrasausko, išsirikavo prie šventoriaus vartų. Iškilnėse dalyvavo, šv. Mišias už parapiją aukojo ir homiliją pasakė Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Pasidžiaugti švente atvyko ir Kauno kurijos kancleris mons. Adolfas Grušas, Šventosios Dvasios (Šilainių) parapijos klebonas kun. Emilis Jotkus. Per šv. Mišias ne tik giedotos tradicinės giesmės – trimitų pūtė Dainius Kanys.

Mintis pastatyti 50 tūkst. mikrorajono gyventojų skirtą bažnyčią puoselėjama apie dvidešimt metų. 1993 m. spalio 15 d. buvo įsteigta Švč. Mergelės Marijos Nekalto Prasidėjimo parapija. Šiaulių miesto pietinio rajono tikinčiųjų bendruomenei atiduoti nebaigti statyti „Nuklono“ kultūros namai. Gigantiškas pastatas netiko maldos namams, todėl prieš porą metų sklypas parduotas. Bažnyčia laikinai prisiglaudė poliklinikos patalpose. Tikintieji nekantriai laukia naujos bažnyčios.

Spaudos konferencijos metu teigta, jog statybas numatoma pradėti rugsėjo pradžioje, Švč. Mergelės Marijos Nekalto Prasidėjimo parapijai švenčiant penkiolikos metų įsteigimo jubiliejų. Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis spaudos konferencijos metu paminėjo dar vieną simbolinį sutapimą: Marijos šventovė Šiauliuose pradeda statyti švenčiant 400 metų nuo Mergelės Marijos apsireiškimo Šiluvoje.

Konferencijos metu prisiminti buvę sunkumai, diskusijos. Jauniausios Šiauliuose parapijos klebonas Vytautas Kadys minėjo užtrukusius žemės nuosavybės formalumus, detaliojo plano rengimą. Daug diskusijų būta dėl bažnyčios vietos. Vyskupijos atstovai komentavo, jog dabartinė vieta pranoksta anksčiau siūlytas: bažnyčia bus lengvai pasiekama visuomeniniu transportu bei pėsčiomis iš viso pietinio rajono. Spaudos konferencijoje taip pat dalyvavo Šiaulių apskrities viršininkas Alvydas Šedžius ir miesto meras Genadijus Mikšys. Pastarasis konferencijos metu išreiškė viltį, jog bažnyčia bus baigta kitą rugsėjį, gal pavyks ją atidaryti per „Šiaulių dienas“.

Bažnyčios ansamblį projektavo vyskupijos skelbtą uždarą konkursą laimėję įmonės „Proporcija“ architektai Darius Jakubauskas ir Andrius Vernys, jau turintys sakralinių pastatų projektavimo patirties. Jie projektavo Šv. Benedikto vienuolyną Palendriuose, Kelmės rajone. Bažnyčia nebus didelė – joje numatyta beveik 400 sėdimų ir keli šimtai stovimų vietų. Į rytus orientuotos bažnyčios pastato aukštis sieks 18,5 m, kryžiaus smailė – 30 m. Architektas Darius Jakubauskas aiškino, jog „bažnyčios pastato idėja – du maldai suglausti delnai. Lenktos, lyg Dievo pašlovinimą per maldą simbolizuojančios rankos – tai monolitinės gelžbetonio sienos, dengtos šviesaus akmens plokštėmis. Taip bus išsaugotas asketiškumas, išvengta pompastikos.“ Viduje bus įrengta dešimt klijuoto medžio kolonų ir medinis skliautas. Už centrinio altoriaus bus pastatyta Švenčiausios Mergelės Marijos skulptūra. Bažnyčios interjeras dar tebekuriamas. Bažnyčia bus apšviečiama pro šoninius fasado langus ir pro lubose įrengtus 12 švieslangių. Šventorius bus atviras, todėl tikimasi, kad per didžiąsias šventes tikintieji galės susiburti ir šventoriuje. Ansamblį papildys klebonija, uždaras klebonijos vidinis kiemas bei parapijos namai. Juose bus įrengtos trys klasės – vaikams, jaunuoliams ir šeima kuriančioms poroms mokyti.

Švenčiausioji Nekaltai Pradėtoji Mergelė Marija yra visos Šiaulių vyskupijos globėja, tikimasi, jog jos užtarimu viskas vyks sklandžiai ir kitų metų rudenį tikintiesiems bus atvertos naujos bažnyčios durys.

-ir-

Caritas socialiniai seminarai įgauna pagreitį

Šių metų birželio 7 d. Kauno arkivyskupijos Jaunimo centre surengtas antrasis Lietuvos *Caritas* organizuojamų socialinių seminarų ciklo susitikimas. Bendradarbiaujant su kolegomis vokiečiais Lietuvos *Caritas* inicijuoti socialiniai

seminarai sulaukė nemažo būrio susidomėjusiųjų. Ši kartą didesnę dalį susirinkusių klausytojų sudarė būsimieji skleidėjai. Tačiau Bažnyčios socialinis mokymas sudomino ir plačiąją visuomenę.

Bažnyčia viena pirmųjų pastebėjo socialines problemas pasaulyje ir ėmėsi jas spręsti. Dar XIX amžiuje buvo išskirti teisingo atlygio, socialinės apsaugos, darbo teisės klausimai. Romoje Bažnyčios socialinį mokymą studijavęs kunigas Žydrūnas Vabuolas dviejų dalių paskaita „Įvadas į Bažnyčios socialines enciklikas, Bažnyčios socialinio mokymo sąvadą“ susirinkusiuosius supažindino su 120 metų siekiančia Bažnyčios socialinio mokymo istorija ir Bažnyčios siekais spręsti pasaulio socialines problemas. Kunigas pabrėžė, kad Bažnyčios socialinis mokymas iš tikrųjų radosi ne XIX a. pab. Bažnyčia nuo pat savo pradžios visada jautė įsipareigojimą kurti geresnę visuomenę ir suvokė, jog rūpintis žmogaus laikinuoju gyvenimu žemėje yra tokia pati pareiga, kaip ir rūpintis amžinuoju gyvenimu. Pasak kun. Ž. Vabuolo, oficialia Bažnyčios socialinio mokymo pradžia laikomi 1891 m., kai popiežius Leonas XIII parašė pirmąją „socialinę“ Bažnyčios encikliką *Rerum novarum*. Tačiau popiežiai dar iki šios sutartinės datos daug dėmesio skyrė Bažnyčios socialiniam mokymui.

Atsakydamas į klausimą, kas yra Bažnyčios socialinis mokymas materialia prasme, kunigas įvardijo, kad tai yra popiežių ir vyskupų mokymas socialiniais klausimais. Svarbiausi programiniai Bažnyčios socialinio mokymo teiginiai sutelkti vienuolikoje popiežių enciklikų ir kitų reikšmingų dokumentų. Seminaro metu kiekvienas iš šių dokumentų buvo trumpai aptartas.

Kun. Ž. Vabuolas auditoriją supažindino ir su enciklikų skaitymo technika. Skaitant encikliką svarbu atsižvelgti į konkrečias politines jos atsiradimo aplinkybes, į pačios Bažnyčios tuometines galimybes. „Keitėsi pasaulio dydis. Popiežių akiratis plėtėsi. Pradėta galvoti ne tik apie Romą, Europą, bet ir apie visą pasaulį. Tai padarė įtaką enciklikų turiniui“, – pasakojo kunigas, pridurdamas, jog „socialiniai klausimai enciklikose susiję su politine situacija, mokslo ir pramonės pažanga“.

Kiekvienoje politinėje santvarkoje Bažnyčia reaguodavo į paprasto žmogaus situaciją. Kai iš kaimų buvo masiškai keliamasi gyventi į miestus, kai šeimas ėmė išskirti darbas (kaimo bendruomenėse visi darbai atliekami bendrai), Bažnyčia prarado daug tikinčiųjų. Komunizmui neigiant Dievą, Bažnyčia vėl pajuto neigiamą poveikį. Kadangi politinė situacija skaudžiausiai užkabino darbininkų klasę, o per juos ir Bažnyčia, popiežiai pradėjo kalbėti apie darbdavių ir darbininkų santykį, kiekvieno iš jų pareigas. Valstybės vaidmuo, pasak kun. Ž. Vabuolo, labai svarbus. Tačiau ji pagal Bažnyčios socialinį mokymą turi kištis ne į ekonominius procesus, bet ginti žmogaus teises tame kontekste.

Dviejų dalių paskaita baigėsi būsimųjų skleidėjų ir lektoriaus diskusija apie šiandienos socialines problemas, valdžios institucijų pareigas.

Rugsėjo pabaigoje numatyta antroji socialinių seminarų ciklo tarptautinė konferencija, skirta temai „Socialinės rinkos ekonomika ar grynasis kapitalizmas?“. Vienas pagrindinių pranešėjų šioje konferencijoje – buvęs VFR Darbo ir socialinių reikalų ministras Norbertas Blūmas, daug prisidėjęs prie Vokietijos socialinės apsaugos sistemos pažangos. Seminarų organizatoriai šia konferencija pirmiausia norėtų patraukti už socialinę Lietuvos politiką atsakingų valdžios atstovų dėmesį.

Visą savaitę parapijos tikintieji meldėsi prie stebuklingojo paveikslo, prašydami Dievo Motinos užtarimo, kad stiprėtų parapijos bendruomenė, visa lietuvių tauta, tuo metu minėjusi atgimimo, Sąjūdžio kovos 20 metų sukaktį.

Kauno 1-osios specialiosios mokyklos vaikams bažnyčioje surengta tikybos pamoka, mokytoja Viktorija Valatkienė ir mokiniai meldė kūno ir dvasios sveikatos. Rožinį kalbėjo vaikų dienos centro ir parapijos vaikai. Stebuklingojo paveikslo kopiją aplankė Kauno 1-ojo „Klevelio“ ir „Raudonkepuraitės“ vaikų darželių mažieji su vaikišku nuoširdumu Dievo Motinos garbei giedodami giesmeles, sakė eilėraščius.

Bendrai maldai prie paveikslo visus kvietė parapijoje veikiančios neokatechumenų bendruomenės „Kelias“ nariai. Apie šeimoje ugdomas vertybes diskutavo į vakaronę susirinkusios parapijos šeimos. Aplankyti paveikslo atvyko ir S. Dariaus ir S. Girėno gimnazijos bei V. Kudirkos vidurinės mokyklos mokiniai, tikybos mokytojos. Moksleiviai grojo gitara, griežė smuikais, skaitė savo laiškus, teologų mintis apie Švč. M. Mariją. Bažnyčios viduje surengta piešinių, skirtų Šiluvos jubiliejui, paroda. Vakarais parapijos salėje rodyti filmai „Šiluvos istorija“ ir „Rožinio malda“. Žmonės liko dėkingi svečiui kun. Artūriui Kazlauskui už šv. Mišių auką ir konferenciją „Lurdas – Šiluva“. Savaitės pabaigoje Dievo Motinos garbei surengtas bendruomenės vakaras. Jame dalyvavo ir svečių: Kėdainių sakralinės muzikos ansamblis „Giesmė“ (vadovas Zenonas Bernadišius) ir Josvainių parapijos tikintieji. Vakarą metu pristatyta asociacija „Kauno karmelitų bendruomenė“. -nk-

Kauno Šv. Antano Paduviečio parapija

Birželio 8 d. Švč. M. Marijos su Kūdikiu paveikslas iškilmingai sutiktas Kauno Šv. Antano Paduviečio bažnyčioje. Paveikslo sutikimo apeigoms ir sumos šv. Mišioms vadovavo Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, koncelebravo parapijos klebonas

-LC-

kun. Vytenis Vaškelis, kun. Juozas Čepėnas ir Kauno Gerojo Ganytojo parapijos klebonas kun. Jonas Stankevičius. Per šv. Mišias giedojo vargonininkės Raimondos Liaskauskaitės vadovaujamas sumos choras.

Vyskupas J. Ivanauskas savo homilijoje kalbėjo apie širdžių gydyti ateinantį Jėzų. Jis drauge su kiekvienu iš mūsų sėdasi prie bendro Eucharistijos stalo tam, kad mus pamaitintų, suteiktų naujų jėgų ir palaimintų. Šiame kontekste, pasak ganytojo, iš naujo suskamba prieš keturis šimtmečius Šiluvoje pasakyti Marijos žodžiai, raginantys visas jėgas ir visą širdį atiduoti Jėzui. Vyskupas džiaugėsi, kad po parapijas besilankanti stebuklingojo Švč. Mergelės Marijos su Kūdikiu dailės kūrinių kopija vienija parapijų bendruomenes bendrai maldai bei veiklai. Ganytojas paragino aktyviai dalyvauti visą savaitę parapijos bažnyčioje aukojamose šv. Mišiose bei renginiuose.

Šiluvos Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslas viešnagės metu tikintieji kasdien dalyvaudavo šv. Mišiose, uoliai įsitraukė į įvairius renginius – jaunimo vakarą, kuriame koncertavo krikščioniško roko grupė „Aukštyn bures“, vargonų muzikos vakarą, „Šviesos“ darželio-mokyklos, „Vyturio“ mokyklos moksleivių ir mokytojų giesmių koncertus, Motinų maldą, Šventojo Rašto grupelių atvirus vakarus ir pan. –np–

Piligriminė kelionė į Šiluvą

Birželio 13 d. didelis tikinčiųjų būrys iš Jonavos miesto bei rajono dalyvavo piligriminėje kelionėje į Šiluvą. Devintą valandą ryto Švč. M. Marijos Gimimo bazilikoje Žeimių ir Kulvos parapijų klebonas kun. Raimundas Kazaitis aukojo šv. Mišias. Tą pačią valandą katalikiškųjų mokyklų moksleiviai nuo Katauskių pradėjo piligriminį žygį.

Vėliau Jonavos dekanas kun. Audrius Mikitiukas aukojo šv. Mišias Apsireiškimų koplyčioje; jų metu giedojo Jonavos sumos choro giesmininkai. Šv. Mi-

Seminaras apie darbą su savanoriais

Birželio 6 ir 13 d. Vilkaviškio vyskupijos Pastoraciniame centre Marijampolėje vyko vyskupijos institucijų vadovams, projektų ir programų koordinatoriams, parapijų bendradarbiams, Caritas skyrių vedėjoms, tikybės mokytojams, katechetams skirtas seminaras. Renginyje dalyvavo apie 40 asmenų. Seminarą vedė viešnios *Actio Catholica Patria* direktorė Bernadeta Lažauninkaitė ir Jaunimo centro „Vartai“ vadovė Rita Škriadaitė. Gilinantis į dvi temas: „Vadovavimas organizacijai“ ir „Tvirtas žingsnis savanorystės link“, norėta aptarti vadovavimo bei darbo su savanoriais sėkmes ir nesėkmes, suteikti naudingų patarimų.

Birželio 6 d. lektorės seminaro dalyviams mokė vadybos, aiškindamos, kaip strategiškai planuoti savo organizacijos, parapijos Caritas skyriaus veiklą, kaip vykdyti projektą ar organizuoti renginį. Paskaitininkės pabrėžė, jog strateginis planavimas yra labai svarbus, nes šio proceso metu numatoma, ko ir koku būdu bus siekiama, kad per tam tikrą laiką norimas tikslas būtų sėkmingai įgyvendintas.

Bernadeta Lažauninkaitė aptarė gero vadovo funkcijas ir įgūdžius. Ji sakė, kad projekto vadovas, koordinatorius turėtų kartu su savanoriu numatyti veiklos tikslus, spręsti problemas, aptarti savanorio idėjas, motyvus, prireikus suteikti paramą. Atlikus konkretų darbą, būtina apsvaistyti jo sėkmes bei nesėkmes. Lektorė akcentavo, jog projekto vadovas turėtų tik koordinuoti veiklą, o ją vykdyti – kiti už atskiras sritis atsakingi asmenys ar savanoriai.

Birželio 13 d. seminaro dalyviai buvo supažindinti su savanorystės samprata, formomis ir jos veiklos koordinavimo stiliais. Lektorės supažindino su jaunų žmonių įtraukimo į savanorišką veiklą būdais bei dažniausiai šioje srityje pasitaikančiomis klaidomis, aptarė sąlygas, kurios reikalingos, ugdatant darbo su savanoriais kompetenciją. Pastebėta, jog savanorių surasti gana sunku dėl motyvacijos stokos, ekonominių bei socialinių veiksnių. Tad programų koordinatoriui ne kartą vienam tenka ir planuoti, ir vykdyti veiklą. Lektorės atkreipė dėmesį, kad dažnai į organizaciją atėjusiam jaunam žmogui nurodoma, koks jis turėtų būti, neišsiaiškinus motyvų, paskatinusių jį savanorystei. Jos pabrėžė, jog pirmiausia būtina išsiaiškinti, kokia veikla savanoriui yra įdomi, kurioje srityje jis save galėtų labiausiai atskleisti, ir tik vėliau skirti konkrečias jam tinkančias užduotis.

Mokymų metu įgytas žinias seminaro dalyviai galėjo konkrečiai pritaikyti, kurdami savo veiklos veiksmų planą. Jie pageidavo, kad tokio pobūdžio renginiai būtų organizuojami dekanatų, parapijų bendradarbiams, kad vyskupijoje būtų suburta komanda, kuri konsultuotų bei mokytų darbo su savanoriais. –fg, aa–

Pašventinta koplyčia

Birželio 18 d. Kauno technologijos universitete pašventinta III rūmuose (Laisvės al. 13) įrengta koplyčia, tarnausianti šios mokymo įstaigos bendruomenės narių sielovados ir ateitininkų poreikiams. Koplyčia, pavadintą Šiluvos Dievo Motinos vardu, pašventino Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Ta pačia proga KTU Ateitininkų federacijos, kuri prieškariu buvo įsikūrusi šiuose rūmuose, atstovams rektorius prof. Raimundas Šiaučiūnas įteikė dviejų patalpų raktus. Į koplyčios pašventinimo apeigas susirinko gausus būrys žmonių, sunkiai tilpusių koplyčios patalpoje. Dalyvavo arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, LVK generalinis sekretorius, Ateitininkų federacijos dvasios

vadas mons. Gintaras Grušas, Kauno I dekanato dekanas mons. Vytautas Grigaravičius, Kauno jėzuitų gimnazijos direktorius kun. Gintaras Vitkus SJ, KTU kapelionas kun. Kastytis Šulčius, VDU kapelionas kun. Simas Maksvytis, KMU kapelionas kun. Ričardas Banys, Kauno akademinės sielovados referentės, Ateitininkų federacijos valdybos narė Rozvita Vareikienė, AF generalinė sekretorė Laimutė Truskauskaitė, kiti AF nariai. Į pašventinimo apeigas taip pat atvyko KTU Senato nariai, akademinę bendruomenę ta proga pasveikino ir šios mokyimo įstaigos (tuomet KPI) absolventas bei rėmėjas, pirmasis atkurtos nepriklausomos Lietuvos Respublikos prezidentas Algirdas Mykolas Brazauskas.

Prieš pašventinimo apeigas žodį taręs arkiv. S. Tamkevičius pasidžiaugė KTU vadovų ir visos bendruomenės pastangomis rūpintis dvasiniais dalykais, dvasiniu studentų ugdymu, kuris ypač svarbus šiuolaikinėje visuomenėje, sureikšminančioje materialias vertybes. Arkivyskupas įteikė koplyčią papuošiantį Šiluvos Dievo Motinos paveikslą.

Džiaugsmą koplyčios atidarymu išsakė KTU rektorius prof. R. Šiaučiūnas, pavadindamas šį įvykį istoriniu ir atkreipdamas dėmesį, jog tai tolesnis žingsnis po to, kai universitete sėkmingai pradėjo veikti čia pakviestas dirbti kapelionas, akademinės sielovados talkininkai. Vėliau rektorius pakvietė koplyčios atidarymo dalyvius apžiūrėti atnaujinamas auditorijas bei konferencijų salę. Čia pasidžiaugta bendradarbiavimu su Ateitininkų federacija ir jos atstovams įteikti raktai nuo AF skirtų suremontuotų patalpų. Šias iškilmes universitete papuošė KTU choro „Jaunystė“ atlikti kūriniai.

Akademinių bendruomenių koplyčios taip pat veikia Kauno medicinos, Vytauto Didžiojo, Lietuvos žemės ūkio universitetuose. Šalia naujosios KTU koplyčios III rūmuose rudenį ketina įsikurti ir šios bendruomenės akademinės sielovados bendradarbiai.

-kasp-

Mirė g. kan. jubil. Kazimieras Baronas (1927–2008)

Birželio 8 d. mirė Raguvos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų ir Šilų Švč. Jėzaus Vardo parapijų klebonas g. kan. jubil. Kazimieras Baronas. Kan. K. Baronas gimė 1927 gruodžio mėn. 5 d. Meliūnų km., Adomynės par., Kupiškio r. Jono ir Marijonos Baronų šeimoje. Mokėsi Apirbų ir Šimonių pradžios mokyklose, Skapiškio progimnazijoje ir Kupiškio gimnazijoje bei Kauno kunigų seminarijos licėjaus kurse.

1946 m. įstojo į Kauno tarpdiecezinę kunigų seminariją, 1950 m. už religijos skleidimą suimtas ir nuteistas 10 m. kalėti Karagandos srityje. Nuo 1955 m. rudenį tęsė studijas Kauno tarpdiecezinėje kunigų seminarijoje. Kunigu vysk. Julijono Steponavičiaus Kauno arkikatedroje išventintas 1957 m.

1957–1958 m. vikaru darbavosi Troškūnų, 1958–1965 m. Kupiškio parapijoje, 1965–1976 m. klebonavo Surdegio, 1976–1985 m. Obelių parapijoje, 1985–1991 m. administravo Ramygalos bei Ėriškių parapijas, 1991–1993 m. buvo Kupiškio parapijos klebonas, 1993–1998 m. – Raguvos dekanato dekanas, 1993–2008 m. – Raguvos ir Šilų parapijų klebonas. 2001 m. Panevėžio vyskupo Juozapo Preikšo paskirtas Panevėžio katedros kapitulos garbės kanauninku.

Birželio 11 d. kan. Kazimieras Baronas palaidotas Raguvos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčios šventoriuje.

-P-

šiose kunigas kvietė ypač melstis už motinystės dovaną, taip pat už šeimų ramybę ir santarvę. Kunigas taip pat ragino vengti aiškiaregių, burtininkų, netikrų pranašų, vis labiau gręžtis į Dievą, atsakyti į Viešpaties meilės šaukimą. Po šv. Mišių koplyčioje buvo kalbama Rožinio malda, ją vedė Jonavos *Marijos Legionas*, adoracijos bei maldos grupių nariai. Tuo pat metu bazilikoje vyko Švč. Sakramento adoracija.

Katechezei aikštėje priešais baziliką vadovavęs kun. Gintaras Blužas OFS kvietė atlikti išpažintį ir ragino jai rengtis, paaiškindamas, kas yra nuodėmės ir kaip tinkamai jas išpažinti. Čia pat aikštėje kunigai klausė išpažinčių.

Vidudienį buvo aukojamos pagrindinės šv. Mišios. Jas aukojęs Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius kvietė melstis už gausius Jonavos krašto piligrimus, taip pat katalikiškų mokyklų bendruomenių narius iš įvairių Lietuvos vietų. Šv. Mišias koncelebravo beveik kiekvieno mėnesio 13 dieną į Šiluvą atvykstantis Panevėžio vyskupas emeritas Juozas Preikšas ir Vilkaviškio vyskupas emeritas Juozas Žemaitis, kiti dvasininkai. Skaitinį skaitė Jonavos dekanato sekmadieninės mokyklos auklėtinis Žilvinas Galimovas, psalmę giedojo Katalikiškų mokyklų asociacijos atstovė.

Per pamokslą arkiv. S. Tamkevičius ragino Marijos apsišventinimo palaimintoje vietoje melsti tikėjimo malonės. Visi Šiluvos pilgrimai pakviesti pirmiausia melstis už katalikiškų mokyklų jaunimą, jų ugdytojus, už jaunosius savanorius, visuomet padedančius organizuoti piligriminės keliones. „Melskimės už juos, kad jų nesuklaidintų melo skelbėjai, kad ši kelionė jiems būtų proga artimiau pažinti Marijos Sūnų Jėzų“, – kalbėjo ganytojas.

Po šv. Mišių Jonavos dekanato pilgrimai susirinko į agapę Šiluvos mokyklos stadione. Šiek tiek pasistiprinę, jie namo iškeliavo sotūs dvasinio peno, kurį savo užtarimu jiems dovanojo Švč. Šiluvos Mergelė. Mokymo įstaigų auklėtiniai

bei juos atlydėję mokytojai meninėmis programomis po pamaldų Šiluvos aikštėje pristatė savo bendruomenes. Šią Marijos dieną į Šiluvą keliavo, drauge meldėsi, krikščioniška bendryste dalijosi bei ganytojišku palaiminimu buvo sustiprinti abiejų Jėzuitų gimnazijų, Šiaulių „Sandoros“ pagrindinės mokyklos, Panevėžio Kastyčio Ramanausko ir „Gintarėlio“ lopšelių-darželių, Panevėžio M. Rimkevičaitės technologijų mokyklos, Kurčiųjų ir neprigirdinčiųjų bei Kazimiero Paltaroko mokyklų, Alytaus šv. Benedikto gimnazijos, Rietavo „Aušros“ katalikiškos vidurinės mo-

kyklos, Kretingos pranciškonų gimnazijos, Vilniaus „Vermės“ vidurinės mokyklos, Kauno šv. Mato, „Vyturio“, J. Urbšio ir VŠĮ „Ažuolo“ vidurinių mokyklų, Kauno paslaugų verslo profesinio rengimo centro, Kauno „Šviesos“ bei Aleksoto darželių-mokyklų ir kt. bendruomenių nariai.

Apginta disertacija

Birželio 6 d. Šiaulių universitete sėkmingai apginta disertacija. Kun. Sauliui Matuliui ta-

rybos nutarimu suteiktas Socialinių mokslų srities, Edukologijos krypties daktaro mokslo laipsnis. Disertacijos tema: „Ateitininkų organizacijos ideologijos ugdomoji kryptis Lietuvoje XX–XXI a. pradžioje“. Doktorantūros tarybos posėdyje dalyvavo garbūs mokslininkai iš Šiaulių, Vilniaus pedagoginio, Klaipėdos, Vytauto Didžiojo universitetų. Posėdį dalyvavimu pagerbė Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, kiti dvasininkijos luomo atstovai. Vienas iš disertacijos uždavinių – išryškinti ateitininkų ideologijos ugdomosios krypties tęstinumą.

-bs-

-ir-

SĖJA IR DERLIUS

15 eilinis sekmadienis (A)

Iz 55, 10–11; Rom 8, 18–23; Mt 13, 1–23

Populiari patarlė sako: ką pasėsi, tą ir pjausi. Tokia yra žemiškoji tikrovė: žmogus, patekdamas į įvairiausias, net nemaloniausias situacijas, nori ar nenori yra atsakingas už savo veiksmus ar žodžius. Palyginimas apie sėją radikaliai atskleidžia Dievo išikūnijimo padarinius. Dievas tapo žmogumi – tai reiškia, kad jis priėmė žmogiškąjį ribotumą ir tokias sąlygas, kuriomis visi gyvename. Šias sąlygas nulemia pakelė, uolėta dirva, erškėčiai, galiausiai nesėkmės rizika. Viena iš žemiškųjų sąlygų – lėtas ir nepastebimas augimas. Dievo meilė nepaiso to, kad gali būti žmonių atmesta ir niekinama. Tapdamas sėjėju Dievas rizikuoja, o per tai visoks rizikavimas dėl Dievo įgyja prasmę ir vertę.

Dievo žodis „negrįžta bergždžias“, nors jo vaisiai ne visuomet iš karto pastebimi. Panašiai yra su kiekvienu geru dalyku, dėl kurio gyvenime rizikuojame. Rizika ir didžiadvasišku dosnumu tampame panašūs į Dievą – Sėją. Tai teikia mūsų veiksams ir žodžiams jėgos. Žinome, ką norime sėti, ir žinome, ką mums teks pjauti. Krikščionys nepasiduoda fatalizmui. Žinome, jog niekas iš to, kas gera ir gražu, nebus prarasta. Viltimi rengiamės pjūčiai net ir tuomet, kai atrodo, kad derliaus nebus. Izaijo įvaizdis apie vandens apytaką gamtoje atskleidžia Dievo žodžio dinamiką. Į žemę krintantis lietus ją drėkina, o pasotinta žemė garina vandenį į dangų. Šiame vaizdinyje galima išvelgti dvejopą darbą – vandens ir žemės. Žmogus vienijasi su Dievu nuoširdžiai trokšdamas Dievo malonės, stengdamasis įgyvendinti jo žodį.

Tai tarsi apytakos ratas: apdovanojimas, priėmimas, veiksmas. Apaštalas Paulius aprašo pilnatvės troškimą, kaip dejavimą gimdymo skausmuose. Galima sakyti, kad Dievo žodžio klausomės visa savo esybe, siela ir kūnu. Atperkamoji meilė – Dievo žodis siekia apimti ir išgydyti visą žmogų, sudrėkinti mūsų „išdžiūvusią žemę“ (plg. Ps 63, 2). Žmogui tenka rūpintis, kad leistųsi atgaivinamas dieviškojo gailestingumo. Tik Dieve tapsime vaisinga žeme, nes jis pats žada mums padėti ir dovanai duoti gerti gyvybės vandens (Apr 21, 6).

Evangelijos palyginime Jėzus neskaito paskaitos apie ūkininkavimą. Jis parodo, kodėl Evangelijos skelbimas nėra sėkmingas visu šimtu procentų. Net gera sėkla negali duoti derliaus netinkamomis sąlygomis. Jėzus tikroviškai nupasakoja, kokios skelbimo sėkmės galima tikėtis atsižvelgiant į žmonių įvairovę, jų gyvenimo aplinkybes. Yra pakelės žmonių, einančių kietai išmintu įprastinio gyvenimo keliu. Jėzaus žodis juos pasiekia tik probėgšmais, neįsiskverbdamas į jų širdį, nes jie beveik neįsiklauso į jį. Jie yra įgiję savotišką imunitetą Žodžio atžvilgiu. Laiko dvasia ir visuomenės papročiai greitai išguja žodį. Dievo žodis gyvena per žmogų. Kas nenori dėti pastangų, ap sunkinti savo gyvenimo ir leisti į gelmę, tame Jėzaus žodis greitai numiršta, ypač jei ateina persekiojimai ar vargas. Žmoguje Dievo žodis negyvena vienas. Ypač gerovės laikais šis žodis turi daug konkurentų: gyvenimo iššūkiai, rūpesčiai, kultūriniai interesai bei galimybės, laisvalaikio pramogos, patirčių ir malonumų srautas. Jėzus visa tai apibendrinamas pavadina piktžolėmis – erškėčiais. Erškėčiai stipriai išisaknije, jie atima iš javų šviesą ir maistą, galiausiai juos nustelbia Yra žmonių, kurie viską turi ir nori viskuo mėgautis. Jie negali ar nenori rinktis. Priima

tai, ką jiems gyvenimas atsitiktinai pasiūlo. Jie užgožia savo gyvenamąją erdvę šalutiniais dalykais. Neturi laiko ir visiškai nesidomi Dievo žodžiu.

Tikroviško Jėzaus palyginimo nereikia suvokti pesimistiškai. Juk dauguma sėklų vis dėlto pasiekia gerą dirvą. Dievo žodžio gyvybinė galia žmogaus gyvenime atneša vaisių. Malonės grūdo derlių nulemia žmogaus širdies palankumas, jo pastangos. Iš Dievo žodžio gautu gyvenimu žmogus pats save praauga trisdešimteriojai, šešiasdešimteriojai ar šimteriojai.

Svarbus Jėzaus perspėjimas: „Kas turi ausis, teklauso.“ Juk bus tokių, kuriems išgirstas žodis praeis pro ausis be rezultatų. Iš tikrųjų visi žmonės turėtų girdėti: ausys juk duotos ne tik auskarams įsiverti. Tačiau, deja, gerai girdi ne visi: negirdi nedėmesingi, nenorintys girdėti. Išgirsti dalykai įpareigoja. Tačiau klausymasis nėra vien tik gebėjimas išgirsti garsus. Žmogus klausosi visomis dvasios jėgomis. Jėzus linki, kad būtume jo mokiniai, apdovanoti ypatinga klausa. Jis žavi mus savo mįslingais palyginimais, o šiuos palyginimus gali išgirsti ir suprasti tas, kas vertina vidinę tylą.

RAUGIŲ RIZIKA

16 eilinis sekmadienis (A)

Išm 12, 13. 16–19; Rom 8, 26–27; Mt 13, 24–43

Palyginimas apie rauges yra istorija apie žemėje gyvuojančių blogių. Palyginime apčiuopiamas slėpiningas Dievo veikimas žmonijos išganymo istorijoje. Jėzus dangiškajam Tėvui patvirtina, jog pasaulio lauke pasėta tik gera sėkla. Iš kurgi ateina blogis? Kaip blogis įsikeroja žmogaus širdyje ar bendruomenės viduje? Šeiminko tarnai nežino, iš kur atsirado raugių. Kartais įtarinėjame net Dievą. Ar iš tikrųjų jis pasėjo tik gerą sėklą? Kodėl Dievas, regintis taip pat ir naktį, neužkirto kelio piktadariui veikimui? Tačiau Dievas nemiegojo tuo metu, kai miegojo jo sukurti žmonės. Šeiminkas žino, kas pasėjo rauges: „Tai padarė mano priešas.“ Jėzus Kristus mums primena, kad yra kantrus, leidžia raugėms augti drauge su kviečiais iki pat pjūties. Tuo jis labai rizikuoja, nes derlius gali būti kur kas menkesnis. Tokia rizika paremta suvokimu, kad raunant rauges galima pakenkti ir kviečiams. Jėzus laukia duodamas mums šansą. Būtų lengviau akimirksniu išnaikinti visą blogį, tačiau šitaip galima sunaikinti ir daug gėrio. Dievas imasi tiesiog nesuvokiamos rizikos, patikėdamas žmogui laisvę. Šioje kovoje žmogaus būtis įgyja naują vertę. Žmogus gali klysti, bet dėl to dar gražiau išryškėja draša ir ištikimybė.

Palyginimu Jėzus mus moko, kad Dievas tam tikrą laiką leidžia blogiui veikti pasaulyje. Tai didžiulis iššūkis tėvams ir auklėtojams, įstatymų leidėjams ir teisėtvarkos vykdytojams. Ar mes turime būti tokie pat didžiadvaisiki kaip Dievas? Tačiau Dievui gėris ir blogis nėra tokios pat vertės. Dievas yra visiškai šventas, ir blogis yra priešingas jo esmei. Dievas žino, koks pavojingas ir gundantis yra blogio veikimas, nes žmogus yra linkęs į blogį. Vis dėlto Dievas labai pasitiki savo kviečių augimo galia. Jis pasitiki, kad raugės jų visiškai nenustelbs.

Visi esame matę geltoną nunokusių kviečių lauką su šen bei ten mėlynuojančiomis rugiagėlėmis. Kai kur rugiagėlių mėlynė net nustelbia kviečių geltonį. Keliautojui pažiūrėti gražu, bet ūkininkas skaičiuoja derliaus nuostolius.

Mes norėtume, kad Dievas ištaisytytų kitų žmonių ydas, panaikintų kitų daromas blogybes. Tuomet mums nereikėtų dėti pastangų kovojant su blogiu. Būtų paprasčiau visiškai kontroliuoti žiniasklaidą, negu laisva valia ir savo iniciatyva parašyti atsakingoms institucijoms protesto laišką ar burtis pilietinei akcijai. Tačiau paprasti „tvirtos rankos“ sprendimai galimi tik esant totalitariniam režimui. Auklėjimo išmintis reikalauja atsižvelgiant į žmogaus brandą jį apsaugoti, bet drauge pasitikėti laisve.

Kartais žmonės nekantriai šaukiasi Dievo teismo. O gal mums patiems reikėtų džiaugtis, kad Dievo teismas dar nevyksta? Kviečiai ir raugės turi ribotą laiką augti ir bręsti. Kurį laiką raugės atrodo labai panašios į kviečius. Pjūties metu grūdai pagaliau patenka į kluoną. Tuomet pasirodo, kad verta buvo rizikuoti laisve.

Palyginimuose apie rauges, garstyčios grūdėlį ir raugą tešloje galime įžvelgti bendrą žinią. Žodžio skelbimu prasidėjusi Dievo karalystė neišplinta akimirksniu ir neprimeta savo valdžios visai kūriniui. Karalystė jau yra visur, tačiau niekur ji nėra atbaigta ar akivaizdi. Viešpats mus moko, kad kūriniui tebėra pakeliui į Dievo karalystės tobulumą, o tiesa bei gėris sumišę su klaida ir blogiu. Nė vienas žmogus, nė viena visuomenė nėra visiškai tobula. Drauge tai reiškia, kad gyvenant šiame pasaulyje nė vieno nedera atmesti ar išskirti. Mūsų pasirinkimai taip pat dažnai paženklinti dviprasmiškumu. Įvairiais lygmenimis, įvairiomis proporcijomis tenka rinktis ne tik tarp gero ir blogo,

bet dažniau tarp geresnio ar blogesnio... Panašiai svarstome dalyvaudami rinkimuose, rinkdamiesi darbą, mokslo įstaigą, ligoninę. Mūsų pasirinkimą lemia taip pat vidinė nuostata, veiksmo intencija. Mano širdies gelmėje Dievo karalystė auga kaip mažas grūdelis, nepastebimai plinta kaip raugas, o kviečiai bręsta neatskirti nuo raugių.

Kiekvienam žmogui išskyla uždavinys. Nuo jo negaliu pabėgti. Mano asmenybė turi būti perkeista taip, kad Kristus apimtų visą mano gyvenimą. Kiekvienam iš mūsų vienintelis kelias būti tikru žmogumi yra visa esybė sekti Kristų. Man dovanotas gyvenimo laikas bręsti,

kol ateis laiko pilnatvė. Tikiu, kad susitikimo su Dievu momentas bus pats gražiausias mano gyvenime. Mirtis gali ateiti ligos patale, gali užklupti ir netikėtai, pavyzdžiui, kelyje. Aplinkiniai žmonės vertina: „Numirė pernelyg jaunas“ arba „Nugyveno gražų gyvenimą.“ Tikiu, kad susitikimas su Dievu bus tas laikas, kai savo gyvenime atskirsiu kviečius nuo raugių, gėrį nuo blogio. Tai bus brandos ir pjūties metas. Pažvelgęs į savo gyvenimą pats išvysiu gėrį ir blogį. Tai bus teismo momentas, aiškumo ir supratimo metas. Dievo karalystės grūdelis manyje dar labai mažas. Žmogus turi labai trapius tikėjimo, vilties ir meilės pradmenis. Tačiau Evangelijoje duota viltimi tikiu, jog ši maža Dievo sėkla manyje užaugs.

PALYGINIMŲ IŠMINTIS

17 eilinis sekmadienis (A)

1 Kar 3, 5. 7–12; Rom 8, 28–30; Mt 13, 44–52

Skaitinyje iš 1-osios Karalių knygos Viešpats – panašiai kaip pasakose – sako Saliamonui: „Prašyk, ko nori.“ Tai labai rimtas ir visiškai nepasakiškas iššūkis. Su šiuo kvietimu Dievas kreipiasi į kiekvieną iš mūsų. Galima sakyti, kad nepaliaujamai atsakome į jį visu savo gyvenimu. Darome įvairius pasirinkimus, tūkstančius sprendimų – dažnai dėl dalykų, tiesiogiai nesusijusių su tikėjimu. Tęsimas tas pats dialogas su Dievu siekiant atsakyti į klausimą: ko iš tikrųjų noriu, ko tikiuosi iš Dievo.

Saliamonas miegojo ir veikiausiai nebuvo pasirengęs kalbėtis su Dievu. Mes taip pat užsiėmę savo reikalais, dažnai būname nepasiruošę tokiam susitikimui. Verta dėmesingai išžiūrėti į smulkius, iš pirmo žvilgsnio nereikšmingus įvykius. Jie gali labai daug pasakyti apie mūsų situaciją. Pažinimas yra svarbus žingsnis kelyje į Dievą. Nepriklausomai nuo to, kaip patys vertiname savo būklę, galime jau dabar dalyvauti Dievo džiaugsmame, nes jis yra visokių malonių davėjas. Tai pati didžiausia Dievo dovana – jis pats. Ramybė, su kuria Saliamonas kalbasi su Dievu, ir išmintis jo atsakyme – tai gyvenimo Dievo akivaizdoje vaisius. Saliamonas žino, jog Dievas išsirinko Izraelį, kuriuo rūpinasi. Jis, nors neregimas, yra jo tikrasis ir vienintelis Viešpats. Dievas nori padėti kiekvienam žmogui, iki galo gerbdamas žmogiškąją laisvę ir žmogiškuosius pasirinkimus.

Dažnai norime užčiuopti Dievą, pajusti jo buvimą, tačiau liekame abejingi tikėjimo tiesai, jog Dievas yra arti: tereikia tik tyroje širdyje gimstančio išmintingo prašymo kreipiantis į savo Kūrėją. Evangelijoje kalbama bū-

tent apie tokią išmintingą nuostatą. Čia matome tyros širdies žmones, atsigrėžusius į Dievą ir trokštančius jo buvimo. Jiems pasirinkti Dievą nėra sunkenybė, bet didelė malonė, išrinkimo dovana, galimybė džiaugtis laime ir gėriu. Esame pašaukti vis išmintingiau rinktis atsiliėpdami į mums skiriamą iššūkį: „Prašyk, ko nori.“ Senovinį, skambiai valandas mušantį laikrodį kas savaitę rūpestingai prisuka šeimininko ranka. Žmogaus širdis sudėtingesnė už laikrodį, širdies paslaptis pažįsta tik Dievas. Tik Dievas gali duoti širdžiai jėgų plakti, skleistis ir pulsuoti visa gyvenimo apstybe. Pats galiu pasirinkti savo troškimų ir svajonių tikslą. Turimas tikslas sumobilizuoja visas mano vidines galias: planuoju, apmąstau, pasirenku, įgyvendinu planus ir tai išgyvenu. Jei gyvename neturėdami siektino tikslo, tikslu tampa pats kelias ar kasdienybės atvangos akimirkos; tačiau ilginiui širdį nuvargina tuštuma. Dieviškas Laikrodininkas kiekvienam žmogui dar paliko ilgesio kelrodį. Nors pats galiu nusibrėžti gyvenimo kryptį, vis dėlto širdyje įdiegtas troškimų kompasas nesiduoda apgaunamas iliuziniais pakaitalais. Širdis trokšta tikrojo nuostabiai žėrinčio perlo.

Perlo spindesys džiaugsmus padaro dar gražesnius, tačiau ir kova tampa grėsmingesnė, dar atkaklesnė: juk galima laimėti arba prarasti tiek daug. Brangaus perlo spindesys sugriauna mažą ir patogų pasaulį. Jo kaina didelė: tenka parduoti patogų konformizmo fotelį. Tenka parduoti visa, kas purvina sąžinę. Neįmanoma kitaip nusipirkti gyvojo perlo.

Krikščionybė yra brangus lobis. Lobis guli žemėje, tačiau jis nėra iš žemės. Lobis yra paslėptas, apie jį niekas iš anksto nežino. Daugelis eina pro šalį ir net nenumano apie jo buvimą ir vertę. Lobis ne pats pasislėpė, jį paslė-

pė Dievas. Tačiau krikščionybės lobs neguli prekybos centruose, kur jį būtų galima lengviausiai pasiekti.

Kažkas atsitiktinai, t. y. per Dievo malonę, aptinka tą lobį. Atradęs jį žmogus sutelkia visas jėgas, visą dėmesį, laiką, pinigus ir meilę. Kiti, žvelgdami į jį, bado pirštais ir sako, jog jis pamišęs. Tačiau iš tikrųjų tai apdairus ir rūpestingas žmogus. Jo pasitikėjimas ir tikėjimas buvo verti rasti lobį.

Palyginimas apie perlą rodo, kad krikščionybė yra taip pat grožis. Tikėjimas džiugina žmogaus širdį ir puošia krikščionį. Krikščionybės draugystė su menu nėra atsitiktinė. Perlas yra tarsi natūralus meno kūrinys. Jėzus pasakoja apie ypatingą pirklių. Jo veikla neįtelpa į įprastinius prekybos rėmus. Įsigydamas brangų perlą pirklys nesivadovauja vien rentabilumo dėsniais. Pirklys elgiasi kaip aistringas kolekcionierius. Jis atpažįsta savo trokštamą dalyką ir yra pasirengęs užmokėti už jį labai

daug. Krikščionis panašus į tokį pirklių: amžinojo gyvenimo pilnatvė yra neįkainojamas perlas. Palyginimą galima perskaityti ir kitaip. Tuomet žmogus tampa Dievo ieškomu brangiu perlu. Jėzus atidavė viską, ką turėjo, apiplėšė pats save ir didžiule savo kraujo kaina įsigijo brangų perlą – žmogų. Dabar Jėzus gali panašaus dalyko reikalauti iš mūsų. Jei Dievui esame verti tiek daug, koks neįkainojamas mums yra pats Dievas! Čia komerciškai neapskaičiuosi. Tik meilė gali tinkamai įvertinti.

Įprastinėmis gyvenimo scenomis Jėzaus palyginimai atskleidžia ypatingus dalykus. Žvelgdamas į rūšiuojantį žuvis žveją Jėzus kalba apie paskutinį teismą. Pasaulis ir Bažnyčia yra kaip didžiulė žūklės vieta. Dievas žvejoja tūkstantmečiais. Kada tinklas bus pilnas? Kai visi žmonės, kuriuos panorėjo pašaukti Dievas, bus atėję į šį pasaulį. Tuomet bus skirstymo, teismo valanda. Palyginimo pabaigoje Jėzus drauge įspėja ir paguodžia ragindamas semtis iš lobyno naujų ir senų daiktų.

Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo bendrijų kongregacija

VADOVAVIMO TARNYSTĖ IR KLUSNUMAS

Faciam tuam, Domine, requiram

Instrukcija

ĮŽANGA

„Tešviečia mums tavo veidas, ir mes išgelbėti būsim!“
(Ps 80, 4)

Pašvęstasis gyvenimas – Dievo ieškojimo liudijimas

1. *Faciam tuam, Domine, requiram* – „Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau!“ (Ps 27, 8). Piligrimas, ieškantis gyvenimo prasmės, glūdinčios didžiame jį supančiame slėpinyje, iš tikrųjų ieško, net ir nesąmoningai, Dievo veido. „Parodyk, Viešpatie, man savo kelią, mokyk mane tavo takais eiti“ (Ps 25, 4): niekas negali priversti žmogaus širdies liautis ieškojus to, apie kurį Biblijoje sakoma: „Jis yra visas visur!“ (Sir 43, 27), ir kelių jo link.

Pašvęstasis gyvenimas, pašauktas būdingus Jėzaus bruožus – mergeliškumą, neturtingumą ir klusnumą – padaryti regimus Bažnyčioje ir pasaulyje (1), veši tokios Jėzaus veido ir jo link vedančių kelių paieškos dirvoje (plg. Jn 14, 4–6) – paieškos, vedančios link ramybės pa-

tyrimo – „jo valioje surandame savo ramybę“ (2) – ir reikalaujančios kasdienių pastangų, nes Dievas yra Dievas, o jo keliai ir mintys ne visada yra mūsų keliai ir mintys (plg. Iz 55, 8). Tad pašvęstasis asmuo liudija džiugią ir kartu sunkią pareigą uoliai ieškoti dieviškosios valios naudojantis kiekviena priemone, padedančia ją pažinti bei ją vykdyti.

Tokia yra ir pašvęstojo gyvenimo bendruomenės, drauge Dievo valios ieškoti ir ją vykdyti pažadančių pašvęstųjų asmenų bendrystės, įvairias užduotis atliekančių, bet to paties tikslo siekiančių ir tos pačios aistros kupinų brolių ar seserų bendruomenės prasmė. Todėl, nors visi bendruomenės nariai pašaukti stengtis patikti Viešpačiui ir jo klausyti, *kai kurie* pašaukti, dažnai laikinai, vykdyti ypatingą užduotį – būti vienybės ženklų ir vadovauti nuoširdžiai ieškant Dievo valios ir ją asmeniškai bei bendruomeniškai vykdančiam.

Išlaisvinimo kelias

2. Vakarų Europos kultūra, smarkiai sutelkusi dėmesį į subjektą, prisidėjo prie pagarbos žmogaus asmens kilnumui skleidimo, pozityviai skatindama asmens laisvą sklaidą ir autonomiją.

Toks pripažinimas yra vienas reikšmingiausių modernybės bruožų ir Apvaizdos dovana, reikalaujanti naujaip suvokti vadovavimą bei ryšį su juo. Kita vertus, būtina neužmiršti, jog kai laisvė linksta virsti savavališkumu,

o asmens autonomija – nepriklausomybe nuo Kūrėjo ir santykių su kitais, įpuolama į įvairias stabmeldystės formas, laisvę ne didinančias, bet pavergiančias.

Tikintieji į Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievą, į Jėzaus Kristaus Dievą tokiomis atvejais negali nesukti asmeninio išlaisvinimo iš kiekvieno stabmeldiško kulto keliu. Tam apsispręsti gali paskatinti Išėjimo patirtis – išlaisvinimo kelias, kuris veda iš persiėmimo pasklidusia mąstysena į laisvę laikantis Viešpaties ir iš vienpusiškų vertybinių kriterijų vienodumo – į paiešką būdų, leidžiančių susivienyti su gyvuoju ir tikruoju Dievu.

Išėjimo kelionėje kelią rodo spindintis ir miglotas Dievo Dvasios debesis, ir net jei kartais apima pražūtis beprasmiškuose keliuose jausmas, jų tikslas – palaimingas Dievo širdies artumas: „Nešiau jus ant erelio sparnų ir pas save jus atsivedžiau“ (Iš 19, 4). Vergų būrys išlaisvinamas, kad taptų šventąja tauta, pažįstančia laisvo tarnavimo Dievui džiaugsmą. Išėjimo įvykiai yra visą biblinę tikrovę lydinti paradigma ir siūlosi kaip pranašiška paties Jėzaus žemiškojo gyvenimo anticipacija – Jėzaus, kuris iš vergystės išlaisvina klusnumu apvaizdingai Tėvo valiai.

Dokumento adresatai, tikslas ir ribos

3. Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo bendrijų kongregacija savo paskutiniajame visuotiniame susirinkime, vykusiame 2005 m. rugsėjo 28–30 d., nagrinėjo vadovavimo ir klusnumo pašvęstajame gyvenime temą. Buvo pripažinta, jog šią temą būtina rūpestingai apmąstyti, pirmiausia dėl institutų ir bendrijų vidiniame gyvenime per pastaruosius kelerius metus įvykusių permainų bei poreikio atsižvelgti į pasiūlymus, pateiktus naujausiuose Magisteriumo dokumentuose apie pašvęstojo gyvenimo atnaujinimą.

Ši Instrukcija, minėtojo visuotinio susirinkimo ir vėlesnių šios dikasterijos apmąstymų vaisius, skiriama bendruomeninių gyvenimą gyvenantiems pašvęstojo gyvenimo institutų nariams, t. y. visiems vyrams ir moterims, priklausantiems vienuoliškieiems institutams, į kuriuos labai panašios apaštališkojo gyvenimo bendrijos. Tačiau vertingų nurodymų iš jos savajam gyvenimui gali pasiūlyti ir kiti pašvęstieji asmenys. Šiuo dokumentu siekiama suteikti paspirties visiems, pašauktiems liudyti Dievo primatą laisvu klusnumu jo valiai, ir padrašinti juos džiugiai gyventi savo „taip“ Viešpačiui.

Imantis šios Instrukcijos temos, aiškiai turėta prieš akis, kad ji apima daug aspektų ir kad plačiame šiandienio pašvęstojo gyvenimo pasaulyje esama ne tik labai įvairių charizminių projektų bei misijinių įsipareigojimų, bet ir tam tikra valdymo ir klusnumo praktikų įvairovė, nere-

tai veikiama įvairių kultūrinių kontekstų (3). Negana to, būtina neužmiršti vyrų ir moterų bendruomenėms būdingų psichologinio pobūdžio skirtumų. Neišleistinos iš akių ir naujos problemos, kurias vadovavimui kelia daugybė misijinio bendradarbiavimo, ypač su pasauliečiais, formų. Skirtingas vietinei ir centrinei vyresnybei įvairiuose vienuoliškuosiuose institutuose priskiriamas vaidmuo irgi sąlygoja nevienodus vadovavimo ir klusnumo praktikavimo būdus. Galiausiai nevalia užmiršti, kad pašvęstojo gyvenimo tradicija aukščiausia instituto valdžia, kuria visi nariai, pradėdant vyresniaisiais, privalo remtis, laiko „sinodinio“ pobūdžio generalinę kapitulą (arba analogišką susirinkimą) (4).

Prie visa to dar reikia pasakyti, kad pastaruojų metu vadovavimo ir klusnumo pajautimo bei įgyvendinimo būdas ir Bažnyčioje, ir visuomenėje pakito. Šitai, be kita ko, lėmė: *atskiro asmens*, turinčio savą pašaukimą, savų intelektualinių, emocinių bei dvasinių dovanų, laisvę ir gebėjimų puoselėti santykius, *vertės* suvokimas; pirmutinis dėmesys *bendrystės doasingumui* (5), imant labiau vertinti priemones, padedančias juo gyventi; kitoks, ne toks individualistinis, misijos supratimas, akcentuojantis *dalijimąsi* ja su visais Dievo tautos nariais, iš to randantis konkretaus bendradarbiavimo formoms.

Vis dėlto, turint prieš akis kai kuriuos dabartinės kultūrinės įtakos elementus, prisimintina, jog troškimas *save įgyvendinti* kartais gali kirstis su *bendruomenės projektais*; *asmeninės gerovės*, dvasinės ar materialinės, paieška gali trukdyti visiškai atiduoti save tarnaujant bendrajai misijai; *pernelyg subjektyvūs požiūriai* į charizmą ir apaštalavimo tarnystę gali susilpninti bendradarbiavimą ir brolišką dalijimąsi.

Neatmestina ir tai, kad kai kuriose aplinkose vyrauja priešingos problemos, nulemtos kolektyviškumo bei perdėto vienodumo nesubalansuoto akcentavimo, keliančio grėsmę pakirsti individų augimą ir atsakomybę. Pusiausvyra tarp individo ir bendruomenės, lygiai kaip ir tarp valdžios ir klusnumo, nėra lengvas dalykas.

Šioje Instrukcijoje neketinama aptarti visos įvairių elementų ir ką tik minėtų aktualių klausimų išskeltos problematikos, nors ji, taip sakant, padarė nemažą poveikį pateikiamiems apmąstymams bei nurodymams. Pagrindinis šios Instrukcijos tikslas – iš naujo patvirtinti, kad valdžia ir klusnumas, net ir praktikuojami daugybe būdų, visada susiję su Viešpačiu Jėzumi, klusniuojau Tar-nu. Negana to, šiuo dokumentu norima padėti vyresnybei vykdyti savo trejopą tarnystę: tarnauti atskiriems asmenims, pašauktiems gyventi savo pašvęstumu (*pirmoji dalis*); statydinti broliškas bendruomenes (*antroji dalis*); dalyvauti bendrojoje misijoje (*trečioji dalis*).

Pateikiamais svarstymais ir nurodymais tęsiami pastaruojū nelengvu laikotarpiu pašvęstojo gyvenimo kelią lydęjė dokumentai, pirmiausia: instrukcijos *Potissimum institutioni* (1990 m.) (6) ir „Broliškas gyvenimas bendruomenėje“ (1994 m.) (7), posinodinis apaštališkasis paraginimas *Vita consecrata* (1996 m.) (8) ir instrukcija „Iš naujo pradėti nuo Kristaus“ (2002 m.) (9).

PIRMOJI DALIS

PAŠVĘSTUMAS IR DIEVO VALIOS PAIEŠKA

„Išvaduotiems jam tarnauti šventumu ir teisumu“

(plg. *Lk* 1, 74–75)

Ko ieškome?

4. Galbūt dar svyruojančių ir abejojančių, ar sekti paskui naująjį Rabi, pirmųjų mokinių Viešpats klausia: „Ko ieškote?“ (*Jn* 1, 38). Šiame klausime galime įžvelgti kitokius radikalius klausimus: Ko ieško tavo širdis? Kas tau rūpi? Ko ieškai – savęs ar Viešpaties, savo Dievo? Klausai savo paties troškimų ar trokšti To, kuris sukūrė tavo širdį ir nori ją atbaigti taip, kaip Jis moka bei žino? Vaikaisi vien praeinamų dalykų ar ieškai To, kuris nepraeinantis? „Kuo šiame kitoniškame pasaulyje turėtume rūpintis, Viešpatie Dieve? Matau, jog žmonės nuo saulėtekio iki saulėlydžio įsitraukę į šio pasaulio sukūrį: vieni ieško turtų, kiti – privilegijų, tretį – populiarumo“, – pastebi šv. Bernardas (10).

„Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau“ (*Ps* 27, 8) – štai atsakas asmens, suvokusio Dievo slėpinio nepakartojamumą ir begalinį didingumą, jo šventos valios suverenumą; tačiau toks atsakas, net jei ir yra aiškiai neišreikštas bei miglotas, būdingas kiekvienam tiesos ir laimės ieškančiam žmogiškajam kūriniui. *Quaerere Deum* visada būdavo kiekvienos egzistencijos, ištroškusios to, kas absoliutu bei amžina, programa. Daug kas šiandien bet kurią priklausomybę laiko žeminančia, bet pats buvimo kūriniu statusas savaime implikuoja priklausomybę nuo Kito ir, kaip su santykiu susijusios būtybės, – su kitais.

Tikintysis ieško gyvojo ir tikrojo Dievo, visų daiktų Pradžios ir Pabaigos, ne pagal savo paveikslą ir panašumą pasidaryto Dievo, bet Dievo, kuris mus sukūrė pagal savo paveikslą ir panašumą, Dievo, apreiškusio savo valią, parodžiusio kelius, kuriais jį galima pasiekti: „Tu parodysi man taką, kuris veda į gyvenimą. Tavo Artume – džiaugsmo pilnatvė, tavo dešinėje – amžina linksmybė“ (*Ps* 16, 11).

Ieškoti Dievo valios reiškia ieškoti draugiškos, geranoriškos valios, trokštančios mūsų visiško realizavimosi, trokštančios pirmiausia mūsų laisvo atsako į jos meilę,

idant mus padarytų dieviškosios meilės įrankiais. Būtent einant šiuo *via amoris* žydi klausymosi ir klusnumo gėlė.

Klusnumas kaip klausymasis

5. „Mano vaike, klausyk“ (*Pat* 1, 8). Klusnumas pirmiausia yra vaiko nuostata. Toks vaiko klausymasis, ką sako tėvas, yra ypatingas: jis lydimas tikrumo, jog tėvas sako bei duoda tik tai, kas gera. Būtent toks pasitikėjimo kupinas klausymasis akina vaiką sutikti su tėvo valia, esant tikram, jog šitai išeis jam į gera.

Tai neprilygstamai teisingiau Dievo atžvilgiu. Juk savo pilnatvę pasiekiamo tik tokia apimtimi, kokia įsitraukiame į jo mums su tėviška meile sumanytą planą. Todėl klusnumas yra vienintelis būdas žmonėms, protingoms ir laisvoms esybėms, save visapusiškai įgyvendinti. Mat žmogus, tariantis Dievui „ne“, dieviškąjį planą sugriauina, save pažemina ir pasmerkia nesėkmei.

Klusnumas Dievui yra asmens augimo ir todėl laisvės kelias, nes toks klusnumas leidžia priimti planą ar nuo savosios besiskiriančią valią, kuri ne tik nenumarina ar nesumažina žmogaus kilnumo, bet, priešingai, yra jo pagrindas. Sykiu laisvė, kaip tokia, irgi yra klusnumo kelias, nes, kaip vaikas pakludamas Tėvo valiai, tikintysis įgyvendina savo laisvę. Akivaizdu, jog toks klusnumas reikalauja pripažinti, kad esi vaikas ir džiaugtis tuo, nes tik vaikas gali laisvai atiduoti save į Tėvo rankas taip, kaip save Tėvui patikėjo Sūnus Jėzus. Per kančią jis atiduoda save Judo, aukštųjų kunigų, kankintojų, priešiškos minios ir jį nukryžiuosiujų valiai todėl, kad yra absoliučiai tikras, jog visa tai įprasminata jo visiškos ištikimybės Tėvo panorėtam išganymo planui – Tėvo, kuriam, pasak šv. Bernardo, „patiko ne mirtis, bet savo sutikimu mirusiojo valia“ (11).

„Klausykis, Izraeli!“ (*Ist* 6, 4)

6. Izraelis Viešpačiui Dievui yra vaikas, tauta, kurią jis išsirinko, pagimdė, augino laikydamas už rankos, glaudė prie skruosto ir išmokė vaikščioti (plg. *Oz* 11, 1–4), į kurią nuolatos kreipdavosi – tai didžiausia meilės apraiška – savo žodžiu, net jei tauta ne visados jo žodžio klausydavosi ar neretai išgyvendavo kaip naštą, kaip „įstatymą“. Visas Senasis Testamentas yra kvietimas klausytis, o klausymasis – tai ėjimas prie Naujosios Sandoros Viešpačiui sakant: „Aš duosiu savo įstatymus jų protams ir juos įrašysiu jų širdyse, aš būsiu jiems Dievas, o jie bus man tauta“ (*Žyd* 8, 10; plg. *Jer* 31, 33).

Iš klausymosi išplaukia klusnumas kaip laisvas bei išlaisvinantis naujojo Izraelio atsakas į naujos sandoros pasiūlymą. Klusnumas yra Naujosios Sandoros dalis,

jos išskirtinis bruožas. Iš to išplaukia, jog klusnumą galima visiškai suvokti tikrai turint prieš akis meilės, artumo Dievui logiką ir galutinę priklausomybę Tam, kuris visus galiausiai padaro laisvus.

Klusnumas Dievo žodžiui

7. Pirmasis kūrinio klusnumo aktas yra atėjimas į gyvenimą įvykdant būtin šaukiantį dieviškąjį *fiat*. Tokį klusnumą pilnatviškiausiai išreiškia kūrinys, galintis laisvai pripažinti, kad jis esąs Kūrėjo dovana, bei kaip tokią save priimti, laisvai ištarti „taip“ savo atsiradimui iš Dievo. Tai pirmas tikras laisvės aktas ir sykiu pirmas ir pamatinis autentiško klusnumo aktas.

Tad tikintis asmuo būna klusnus, kai laikosi Žodžio, kuriuo Dievas save apreiškia bei perteikia ir per kurį kasdien atnaujina savo meilės sandorą. Iš to Žodžio ištryško gyvybė, kasdien tebeperduodama ir toliau. Todėl tikintis asmuo kas rytą ieško gyvo ir pastovaus sąlyčio su tą dieną skelbiamu Žodžiu, jį apmąstydamas bei sergėdamas savo širdyje kaip lobį, padarydamas jį kiekvieno veiksmo pagrindu ir kiekvieno apsisprendimo pirmutiniu kriterijumi, leisdamasis būti jo statydinamas. O baigiantis diena jis su Dievo žodžiu susitinka kaip Simeonas, dėkodamas Dievui už galimybę išsvysti amžinąjį Žodį išsipildant dienos įvykiuose (plg. *Lk 2, 27–32*) ir Žodžio jėgai patikėdamas visa, kas liko nepadaryta. Juk Žodis veikia ne tik dieną, bet nuolatos, kaip Viešpats moko palyginimu apie sėklą (plg. *Mk 4, 26–27*).

Meilės kupinas kasdienis susitikimas su Dievo žodžiu moko atrasti gyvenimo kelią ir būdą, kuriuo Dievas trokšta išlaisvinti savo vaikus, ugdo dvasinę nuojautą, leidžiančią atpažinti Dievui patinkančius dalykus, duoda pajusti jo valios skonį, suteikia ramybės ir džiaugsmo išliekant ištikimam, daro asmenį imlų ir pasirengusį visoms klusnumo Evangelijai (*Rom 10, 16; 2 Tes 1, 8*), tikėjimui (*Rom 1, 5; 16, 25; Apd 6, 7*) ir tiesai (*Gal 5, 7; 1 Pt 1, 22*) apraiškoms.

Tačiau nevalia užmiršti, kad autentiškas Dievo patyrimas visada išlieka kitoniškumo patyrimu. „Bet kokį panašumą tarp Kūrėjo ir kūrinio visada pranoksta dar didesnis jų nepanašumas“ (12). Mistikai ir visi paragavusieji Dievo artumo mums primena, jog sąlytis su suvereniu Slėpiniu visada yra sąlytis su Kitu, su valia, kartais dramatiškai nepanašia į mūsų. Klausyti Dievo iš tikro reiškia įžengti į „kitonišką“ vertybių tvarką, persiimti nauju bei skirtingu tikrovės jausmu, patirti neišivaizduotą laisvę, pasiekti slėpinio slenkstį: „Nes mano mintys – ne jūsų mintys, o mano keliai – ne jūsų keliai, – Viešpaties žodis. Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip mano keliai viršija jūsų kelius ir mano mintys – jūsų mintis“ (*Iz 55, 8–9*).

Toks įžengimas į Dievo pasaulį gali kelti baimę, tokia patirtis, remiantis šventųjų pavyzdžiu, gali parodyti, jog tai, kas neįmanoma žmogui, Dievo gali būti padaroma įmanoma. Be to, tai virsta autentišku klusnumu slėpiniui Dievo, kuris yra *interior intimo meo* (13) ir sykiu iš pagrindų kitas.

Sekti Jėzumi, klusniu Tėvo Sūnumi

8. Šioje kelionėje nesame vieni: pavyzdį mums rodo Kristus, mylimasis Sūnus, kuriuo gėrisi Tėvas (plg. *Mt 3, 17; 17, 5*), Tas, kuris mus išlaisvino savo klusnumu. Būtent jis įkvepia būti klusnius, idant išganymo planas būtų per mus atbaigtas.

Jis visa savo esybe yra Tėvo klausymasis bei jo priėmimas (plg. *Jn 8, 28–29*); visas jo žemiškasis gyvenimas yra tai, ką Žodis daro nuo amžių, išraiška bei tąsa – leidimasis būti mylimam Tėvo, besąlygiškas jo meilės priėmimas, ligi apsisprendimo daryti ne tai, kas patinka pačiam (plg. *Jn 8, 28*), bet vien tai, kas patinka Tėvui. Tėvo valia yra besidarbuojantį Jėzų palaikantis maistas (plg. *Jn 4, 34*), atnešantis jam ir mums prisikėlimo apsybę, giedrai džiugų įžengimą į pačią Dievo širdį, į palaimingą jo vaikų būrį (plg. *Jn 1, 12*). Būtent šiuo Jėzaus klusnumu „daugelis taps teisūs“ (*Rom 5, 19*).

Lygiai taip klusniai jis priėmė išgerti karčią taurę (plg. *Mt 26, 39.42; Lk 22, 42*) ir „nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“ (*Fil 2, 8*). Šis dramatiškas Sūnaus klusnumo aspektas gaubiamas slėpiniu, į kurį negalime ligi galo įsiskverbti, bet kuris mums labai svarbus, nes dar labiau atskleidžia *sūniškąją* Kristaus klusnumo prigimtį: taip radikaliai paklusti gali tikrai vaikas, kuris jaučiasi esąs mylimas Tėvo ir pats myli jį visa savo esybe.

Krikščionis, kaip Kristus, laiko save klusnia būtybe. Nediskutuotina pirmenybė meilei krikščioniškajame gyvenime neleidžia mums užmiršti, kad Jėzuje Kristuje tokia meilė įgijo naują veidą bei vardą ir virto Klusnumu. Todėl klusnumas yra ne pažeminimas, bet tiesa, ant kurios statydinama ir įgyvendinama žmogaus pilnatvė. Štai kodėl tikintysis taip karštai trokšta vykdyti Tėvo valią, padarydamas tai savo aukščiausiu siekiu. Lygiai kaip Jėzus, jis nori šia valia gyventi. Sekdamas Kristumi ir iš jo mokydamasis, pašvęstasis asmuo didžiausios laisvės ir besąlygiško pasitikėjimo gestu atidavė savo valią į Tėvo rankas, kad paaukotų jam tobulą ir patinkančią auką (plg. *Rom 12, 1*).

Kristus yra visiško klusnumo pavyzdys, tačiau, dar pirma to, jis yra tas, kuriam krikščionis privalo visokeriopai paklusti. Juk jo mokiniu tampama įgyvendinant

jo žodžius (plg. *Mt 7, 24*), o meilę jam sukonkretina ir Tėvo meilę patraukia jo įsakymų laikymasis (plg. *Jn 14, 21*). Jis yra vienuoliškosios bendruomenės centras kaip tarnaujantysis (plg. *Lk 22, 27*) ir sykiu kaip tas, kurio atžvilgiu išpažįstamas tikėjimas („Tikite Dievą – tikėkite ir mane“ [*Jn 1, 14*]) ir kuriam paklūstama, nes vien per tai tikrai ir išsvermingai sekama. „Juk būtent pats prisikėlęs Viešpats, vėl esantis tarp jo vardu susirinkusių brolių ir seserų, rodo kelią, kuriuo derėtų sukti“ (14).

Būti klusniam Dievui tarpininkaujant žmogiškiesiems elementams

9. Dievas rodo savo valią per Dvasios, vedančios „į tiesos pilnatvę“ (*Jn 16, 13*), vidinius judesius ir per daugialypius išorinius tarpininkus. Išganyto istorija iš tikrųjų yra tarpininkavimo istorija, padaranti Dievo malonės slėpinį, jo užbaigiamą širdies gilumoje, tam tikru būdu regimą. Net Jėzaus gyvenime įmanu atpažinti ne vieną žmogišką priemonę, per kurią jis suvokė, suprato ir priėmė Tėvo valią kaip savo buvimo pamatą ir nuolatinį savo gyvenimo bei misijos peną.

Tarpininkais, išoriškai perteikiančiais Dievo valią, laikytini gyvenimo įvykiai bei saviti konkretaus pašaukimo reikalavimai, taip pat žmonių grupių gyvenimą reguliuojantys įstatymai ir tokioms grupėms vadovauti pašauktųjų potvarkiai. Bažnytiniame kontekste Dievo valią pažinti leidžia įstatymai ir potvarkiai, kuriais konkrečiai ir tvarkingai įgyvendinami Evangelijos, kuria remiantis jie buvo suformuluoti bei suvokti, reikalavimai.

Pašvęstieji asmenys, negana to, pašaukti sekti klusniu ju Kristumi dalyvaudami Dvasios įkvėptame ir Bažnyčios patvirtintame „evangeliniame“, arba charizminiame, „projekte“. Patvirtindama charizminį projektą, koks yra vienuoliškasis institutas, Bažnyčia laiduoja, kad jį gaivinantis įkvėpimas bei reguliuojančios normos gali būti Dievo ir šventumo ieškojimo kelias. Todėl regulos ir kiti su gyvensena susiję nurodymai irgi gali tapti priemonėmis, kuriomis perteikiama Dievo valia, – žmogiškuoju, tačiau visada autoritetingu, netobulu, bet sykiu saistančiu tarpininkavimu, tašku, nuo kurio prasidėtų kiekviena diena ir dosniai bei kūrybiškai būtų judama link šventumo, kurio Dievas iš kiekvieno pašvęstojo asmens laukia. Šioje kelionėje vadovaujantiems asmenims tenka pastoracinė užduotis vadovauti ir spręsti.

Akivaizdu, jog visa tai bus darniai ir vaisingai išgyventa tik tada, kai išliks gyvas troškimas pažinti bei vykdyti Dievo valią, suvokiamas savo paties trapumas ir pripažįstamas konkrečių tarpininkavimo būdų galiojimas, net ir iki galo nesuprantant pateikiamų motyvų.

Steigėjų, ypač tų, kurie amžių tėkmėje reikšmingai paženklino vienuoliškojo gyvenimo kelią, dvasinėse išvalgose visada būdavo teikiama didelė svarba klusnumui. Šv. Benediktas jau savo *Regulos* pradžioje tokiomis žodžiais kreipiasi į vienuolį: „Į tave nūnai kreipta mano kalba, kurs, išsižadėjęs savo norų ir pasiėmęs galinguosius bei šauniuosius klusnumo ginklus, esi pasiryžęs tarnauti Viešpačiui Kristui, tikrajam Karaliui“ (15).

Būtina atsiminti, kad valdžios ir klusnumo santykis įterptas į erdvesnį Bažnyčios slėpinio kontekstą ir yra ypatinga jos kaip tarpininkės funkcijos aktualizacija. Šiuo atžvilgiu Kanonų teisės kodekse vyresniesiems rekomenduojama „savo galią, gautą iš Dievo per Bažnyčios tarnybą, vykdyti tarnystės dvasia“ (16).

Mokytis klusnumo kasdienybėje

10. Todėl pašvęstajam asmeniui gali tekti „mokytis klusnumo“ per kančią ar išgyvenant kokias nors ypatingas ir sunkias situacijas, kai, pavyzdžiui, reikalaujama atsisakyti tam tikrų asmeninių projektų ar idėjų, atsižadėti pretenzijos išskirtinai pačiam tvarkyti savo gyvenimą ir vykdyti misiją arba kai tai, ko prašoma (ar tas, kuris prašo), žvelgiant žmogiškais akimis, neatrodo labai įtikinama. Atsidūrusieji tokiose situacijose turėtų neužmiršti, kad tarpininkavimas savo prigimtimi ribotas ir neprilygsta tam, į ką kreipia, juolab kai galvoje turimas žmogiškasis dieviškosios valios perteikimas, tačiau sykiu ir visada atsiminti, jog įsakymas jiems kaskart duodamas teisėtai, kad Viešpats prašo paklusti vadovaujančiam asmeniui, tą momentą Jam atstovaujančiam (17), ir kad Kristus irgi išmoko klusnumo „kentėjimuose“ (*Žyd 5, 8*).

Čia pravartu prisiminti Pauliaus VI žodžius: „Turite pajusti kažkiek tos jėgos, traukusios Kristų prie kryžiaus, – tą krikštą, kuriuo jis turėjo būti pakrikštytas ir iš kurio išsižiebtų jus uždeganti ugnis (plg. *Lk 12, 49–50*), – kažkiek tos „kvailystės“, kurios šv. Paulius mums visiems linki, nes tiktai ji padaro mus išmintingus (plg. *1 Kor 3, 18–19*). Tegų kryžius jums būna tai, kas jis buvo Kristui, – didžiausios meilės įrodymas. Argi atsižadėjimas ir džiaugsmas, auka ir plati širdis, drausmė ir dvasinė laisvė nėra sujungti slėpiningu ryšiu?“ (18).

Būtent tokiomis kentėjimo atvejais pašvęstasis asmuo mokosi klausyti Viešpaties (plg. *Ps 119, 7*), įsiklausyti į jį ir tiktai jo laikytis, kantriai ir viltingai laukdamas jo apreiškiančio Žodžio (plg. *Ps 118, 81*) bei būdamas visiškai ir dosniai pasirengęs vykdyti Jo, o ne savo valią (plg. *Lk 22, 42*).

Vadovaujantis Dvasios šviesa ir jėga

11. Viešpaties laikomasi išvelgiant jo buvimą žmogiškajame tarpininkavime – tokiuose dalykuose kaip regula, vyresnieji, bendruomenė (19), laiko ženklai, kitų lūkesčiai ir pirmiausia vargšai; kai išdrįstama užmesti tinklus „dėl tavo žodžio“ (plg. *Lk* 5, 5), o ne vien vadovaujantis žmogiškaisiais motyvais; kai apsisprendžiama paklusti ne tik Dievui, bet ir kitiems, tačiau visais atvejais dėl Dievo, o ne dėl kitų. Savo *Konstitucijose* šv. Ignacas Lojola rašo: „Tikrasis klusnumas susijęs ne su asmeniu, kuriam paklūstama, bet su tuo, dėl kurio paklūstama; jei paklūstama vien dėl mūsų Kūrėjo ir Viešpaties, tai tada paklūstama Jam, visų Viešpačiui“ (20).

Jei sunkiais momentais pašauktieji paklusti Tėvui primygtinai prašo Dvasios (plg. *Lk* 11, 13), jis dovanos Dvasią, o Dvasia suteiks jiems šviesos ir jėgų būti klusniems bei padės pažinti tiesą, ir tiesa padarys juos laisvus (plg. *Jn* 8, 32).

Pats Jėzus kaip žmogus buvo vedamas Šventosios Dvasios: pradėtas Mergelės Marijos iščiose Šventosios Dvasios veikimu, savo viešosios veiklos pradžioje, per savo krikštą, jis gauna ant jo nusileidžiančią Dvasią, kuri jį veda; prisikėlęs jis išlieja Dvasią ant savo mokinių, idant jie galėtų vykdyti tą pačią misiją – skelbti apie išganymą bei Jo pelnytąjį atleidimą. Dvasia, kuria buvo pateptas Jėzus, yra ta pati Dvasia, galinti padaryti mus tokius pat laisvus kaip ir Kristus, tobulai atitinkančius Dievo valią (21).

Todėl atsiverti Dvasiai būtina visiems, pradedant vyresniaisiais, kurie tinkamai yra gavę valdžią iš Dvasios (22) ir, „pavesdami save Dievo valiai“ (23), privalo vykdyti ją jos vadovaujami.

Vyresnybė klusnumo Dievo valiai labui

12. Pašvęstajame gyvenime kiekvienam privalu nuoširdžiai ieškoti Dievo valios, nes kitaip nebus prasmės tokį gyvenimą rinktis; tačiau ne mažiau svarbu Dievo valios ieškoti drauge su broliais ar seserimis, nes būtent tai juos vienija, padaro su Kristumi suvienyta šeima.

Vyresnybė prie tokio ieškojimo prisideda laiduodama, kad tai būtų daroma nuoširdžiai ir laikantis tiesos. Pradėdamas savo kaip Petro įpėdinio tarnybą, Benediktas XVI reikšmingai patvirtino: „Mano tikroji valdymo programa yra ne vykdyti savo valią, įgyvendinti savo idėjas, bet kartu su visa Bažnyčia įsiklausyti į Viešpaties žodį bei valią ir leisti būti jo vedamam, idant jis pats vestų Bažnyčią šią mūsų istorijos valandą“ (24). Kita vertus, būtina pripažinti, jog vadovavi-

mo kitiems užduotis nelengva, ypač tada, kaip asmens autonomijos jausmas perdėtas ar linkęs konfliktuoti ir konkuruoti su kitais. Todėl kiekvienas, kuriam patikiama ši užduotis, privalo aštrinti savo tikėjimo žvilgsnį, idant galėtų vadovautis Jėzaus, tarno, mazgojusio savo apaštalamis kojas, kad jie galėtų būti jo gyvenimo bei meilės dalininkai (plg. *Jn* 13, 1–17), nuostata.

Šitai iš asmenų, vadovujančių institutams, provincijoms (ar kitokiems instituto sektoriams) ir bendruomenėms, reikalauja didelio nuoseklumo. Vadovauti pašaukti asmenys turi suvokti, jog jie tai įstengs padaryti tik pirma leisdami į piligriminę Dievo valios intensyvaus bei teisingo ieškojimo kelionę. Jiems galioja šv. Ignato Antiochiečio vienam iš jo brolių vyskupų duotas patarimas: „Niekas nedaroma be tavo sutikimo, bet ir tu nieko nedaryk be Dievo sutikimo“ (25). Vadovaujantys asmenys turi elgtis taip, kad broliai ar seserys galėtų suvokti, jog jie įsakinėja tikrai paklusdami Dievui.

Pagarba Dievo valiai verčia vadovujančiuosius nuolat nuolankiai stengtis, kad jų veikla kuo labiau atitiktų šventąją valią. Šv. Augustinas primena mums, jog paklūstantysis visada vykdo Dievo valią – ne todėl kad vyresnybės įsakymas neišvengiamai atitinkas Dievo valią, bet kad Dievo valia tokia, jog būtų paklūstama tam, kas viršesnis (26). Tačiau vadovaujantieji savo ruožtu, padedami maldos, apmąstymų ir kitų asmenų patarimo, privalo uoliai ieškoti, ko Dievas iš tiesų nori. Priešingu atveju vyresnieji, užuot atstovavę Dievui, neapdairiai stato save į pavojų užimti Dievo vietą.

Todėl ketinimo vykdyti Dievo valią kontekste valdžia ir klusnumas yra ne dvi skirtingos tikrovės ar du visiškai priešingi dalykai, bet veikiau du tos pačios evangelinės tikrovės, to paties krikščioniškojo slėpinio matmenys, du vienas kitą papildantys būdai dalyvauti toje pačioje Kristaus aukoje. Valdžia ir klusnumas įsameninti Jėzaus: dėl šios priežasties jie suvoktini tiesiogiai siejami su juo ir jį laikant jų realiu pavyzdžiu. Pašvęstuoju gyvenimu tiesiog siekiama paversti tikrove *jo* valdžią ir *jo* klusnumą.

Kai kurie prioritetai vyresnybei

13. a) *Pašvęstajame gyvenime valdžia pirmiausia yra dvasinė valdžia* (27). Vadovaujantieji žino, jog jie pašaukti tarnauti neprilygstamai juos pranokstančiam idealui, idealui, prie kurio galima artintis tik maldos bei nuolankaus siekimo dvasia, idealui, leidžiančiam jiems suvokti tos pačios Dvasios veikimą kiekvieno brolio ar sesers širdyje. Valdžia yra „dvasinė“, kai tarnauja tam, ką Dvasia nori įgyvendinti per charizminiame instituto projekte kiekvienam bendruomenės nariui dalijamas dovanas.

Idant gebėtų skatinti dvasinį gyvenimą, pati vyresnybė pirma turėtų išsiugdyti pasirengimą kitus girdėti bei atpažinti laiko ženklus per maldingą kasdienį sąlytį su Dievo žodžiu, regula ir kitomis gyvenimo normomis. „Vadovo tarnyba reikalauja nuolatinių pastangų gaivinti bei imtis iniciatyvos, priminti pašvęstojo gyvenimo paskirtį, priminti jums patikėtiems asmenims pareigą visada iš naujo ištikimai atsiliepti į Dvasios kvietimą“ (28).

b) *Vyresnybė pašaukta laiduoti savo bendruomenei maldai skirtą laiką ir kokybišką maldą*, rūpindamasi kasdiene bendruomenės ištikimybe maldai, suvokdama, kad prie Dievo artinamasi nedideliais, tačiau nuolatiniiais žingsniais, dedant kasdienes pastangas, ir kad pašvęstieji asmenys gali būti vienas kitam naudingi tiek, kiek yra susivieniję su Dievu. Be to, vadovaujantieji pašaukti rūpintis, kad kasdienis sąlytis su Dievo žodžiu, pradėdant nuo jų pačių, neišnyktų, nes jis turi galią ugdyti (plg. *Apd* 20, 32) individualius asmenis ir bendruomenę bei parodyti misijos vykdymo būdus. Turėdama prieš akis Viešpaties įsakymą: „Tai darykite mano atminimui“ (*Lk* 22, 19), vyresnybė tegarantuoja, kad Kristaus Kūno ir Kraujo šventasis slėpinys būtų švenčiamas bei gerbiamas kaip brolių ir seserų bendrystės su Dievu ir tarp savęs „versmė ir viršūnė“ (29). Švėsdama ir garbindama Eucharistijos dovaną ištikimo klusnumo Viešpačiui dvasia, vienuolių bendruomenė semiasi iš to įkvėpimo ir jėgų visiškai atiduoti save Dievui, idant būtų neužsitarnautos jo meilės žmonijai ženklas ir veiksminga nuroda į būsimas gėrybes (30).

c) *Vyresnybė pašaukta skatinti asmens kilnumą*, skirdama dėmesio kiekvienam bendruomenės nariui ir jo augimo keliui, kiekvieną deramai įvertindama ir pozityviai palaikydama, ugdydama nuoširdžią meilę visiems ir išlaikydama visa, kas jai konfidencialiai patikėta.

Pravartu priminti, jog prieš reikalaujant klusnumo (kuris būtinas) privalo praktikuoti gailėstingąją meilę (kuri nepamainoma). Be to, gerai būtų tinkamai vartoti žodį „bendrystė“, kurio nevalia suprasti nei kaip valdžios delegavimo bendruomenei (numanomai kviečiant kiekvieną „daryti tai, ką jis nori“), nei daugiau ar mažiau pridengto savo paties požiūrio primetimo (kiekvienas „daro tai, ko aš noriu“).

d) *Iškilus sunkumams, vyresnybė pašaukta įkvėpti drąsos bei vilties*. Kaip Paulius ir Barnabas drąsino savo mokinčius mokydami, jog „į Dievo karalystę“ turime įeiti „pro daugelį vargų“ (plg. *Apd* 14, 22), lygiai taip ir vadovaujantieji turi padėti pakelti tos valandos sunkumus primindami, jog jie yra kentėjimų, kuriais dažnai būna nusėtas į Dievo karalystę vedantis kelias, dalis.

Susidūręs su sunkiomis pašvęstojo gyvenimo situacijomis, pavyzdžiui, kai šis atrodo ima silpnėti ir net nykti, bendruomenės vadovas teprimena amžinąsias tokio gyvenimo vertybes, nes šiandien, kaip ir vakar bei visados, nieko nėra svarbiau, gražiau ir teisingiau už savo gyvenimo paskyrimą Viešpačiui ir jo mažiau siesiems vaikams.

Bendruomenės vadovas yra nelyginant gerasis ganytojas, atiduodantis gyvybę už savo avis, nes net kritiškais momentais ne pasitraukia, bet dalyvauja asmeniškai įsitraukdamas į jam patikėtų žmonių rūpesčius ir sunkumus, ir tebūna jis, kaip gerasis samarietis, pasirengęs gydyti galimas žaizdas. Be to, vadovas nuolankiai tepripažįsta savo paties ribas ir kitų pagalbos būtinybę, mokėdamas savo nesėkmes ir pralaimėjimus paversti vertinga patirtimi.

e) *Vyresnybė pašaukta išlaikyti savo vienuoliškosios šeimos charizmą gyvą*. Vadovavimas taip pat apima tarnavimą instituto, kuriam priklausoma, būdingai charizmai, kuri rūpestingai sergėjama ir įgyvendinama vietinėje bendruomenėje bei provincijoje ar visame institute vadovaujantis pirmiausia generalinių kapitulų (ar analogiškų susirinkimų) nustatytais planais ir gairėmis (31). Vadovaujantieji privalo tinkamai pažinti ir pirmiausia asmeniškai patirti instituto charizmą, kad galėtų geriau ją įsivaizduoti bendruomenės gyvenime bei įtraukti į bažnytinį ir visuomeninį kontekstą.

f) *Vyresnybė pašaukta išlaikyti „sentire cum Ecclesia“ gyvą*. Valdantieji tenka užduotis išlaikyti tikėjimo ir bažnytinės bendrystės jausmą gyvą tautoje, kuri pripažįsta ir aukština įstabius Dievo darbus liudydama priklausomybės jam didžiojoje vienos, šventos, visuotinės ir apaštališkosios Bažnyčios šeimoje džiaugsmą. Viešpačiu sekama ne pavieniui, bet audras atlaikančioje Petro valtyje, o pašvęstieji asmenys prie plaukimo tinkama kryptimi prisideda stropia ir džiugia ištikimybe (32). Todėl vyresnybė turėtų atminti, kad „mūsų klusnumas yra tikėjimas kartu su Bažnyčia, mąstymas ir kalbėjimas kartu su Bažnyčia, tarnavimas su ja. Nuo to neatsiejama tai, ką Jėzus išpranašavo Petriui: *Kitas tave ves, kur nenori*“ (plg. *Jn* 21, 18). Toks leidimasis būti vedamam ten, kur nenori, yra esminis mūsų tarnavimo matmuo, ir būtent tai padaro mus laisvus“ (33).

Steigėjų spinduliuojantis *sentire cum Ecclesia* suponuoja autentišką bendrystės dvasingumą, t. y. „veiksmingą ir emocionalų ryšį su ganytojais, pirmiausia su popiežiumi – kaip Bažnyčios vienybės šerdimi“ (34). Jam kiekvienas pašvęstasis asmuo privalo visiškai ir kupinas pasitikėjimo paklusti ir savo įžadų galia (35). Negana to, bažnytinė bendrystė reikalauja ištikimai laikytis popiežiaus ir vys-

kupų mokymo, šitaip konkrečiai liudijant meilę Bažnyčiai bei karštą troškimą, kad ji būtų vieninga (36).

g) *Vyresnybė pašaukta būti palydove nuolatinio ugdymo kelionėje.* Svarbia vyresnybės pareiga šiandien laikytina užduotis lydėti jiems patikėtus asmenis jų gyvenimo kelyje. Ši užduotis apima ne tik pagalbą sprendžiant galimas problemas ar įveikiant galimas krizes, bet ir rūpinimąsi normaliu kiekvieno augimu atskirais jo gyvenimo tarpsniais, stengiantis laiduoti laiko tėkmėje dvasios jaunatviškumą (37), pašvęstąjį asmenį vis labiau darantį „tokio nusistatymo kaip Jėzus Kristus“ (Fil 2, 5).

Todėl vyresnybei tenka atsakomybė skatinti kiekvieno pasirengimą save ugdyti, gebėjimą mokytis iš gyvenimo, leidimąsi būti ugdomam kitų bei atsakomybės už kitų augimą jausmą. Visa to siekti padės tradicijos perduotos ir šiandien didelę patirtį dvasinio ugdymo srityje turinčiųjų rekomenduojamos bendruomeninio augimo priemonės – dalijimasis Dievo žodžiu, asmeniniai ir bendruomeniniai planai, bendruomeninės išvalgos, savo gyvenimo peržiūrėjimas bei broliškas pataisymas (38).

Vadovavimo tarnystė bažnytinių normų šviesoje

14. Ankstesniuose skirsniuose vadovavimo tarnystė pašvęstajame gyvenime buvo nusakyta siejant ją su Tėvo valios ieškojimu, nurodyti kai kurie jos prioritetai.

Siekiant, kad šie prioritetai nebūtų suprasti kaip vien neprivalomi, pravartu apžvelgti ypatingus vadovavimo bruožus remiantis Kanonų teisės kodeksu (39). Jame vienuolių vyresniųjų įvairiais lygmenimis vykdomos galios evangeliniai bruožai išreikšti normomis.

a) *Vyresniojo klusnumas.* Remiantis būdinga bažnytinės valdžios *munus* prigimtimi, Kodekse vienuolių vyresniajam primenama, kad būti klusnus pirmiausia pašauktas jis pats. Prisiimtų pareigų galia jis privalo paklusti Dievo, iš kurio kyla jo valdžia ir kuriam pagal sąžinę jis turi atsiskaityti, įstatymams, Bažnyčios įstatymams, Romos popiežiui ir atitinkamo instituto teisei.

b) *Tarnystės dvasia.* Vėl patvirtinus vienuoliškosios vyresnybės charizminę kilmę bei per Bažnyčią gautąją galią, iš naujo patvirtinama, kad, kaip visą valdžią Bažnyčioje, vienuolių vyresniojo valdžią irgi turi ženklinėti tarnystės dvasia sekant Kristumi, kuris atėjo „ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti“ (Mk 10, 45).

Nurodomi kai kurie tokios tarnystės dvasios aspektai, kurių ištikimas laikymasis turėtų laiduoti, kad savo pareigas atliekantys vyresnieji bus pripažįstami kaip „klusnūs Dievo valiai“ (40).

Todėl kiekvienas vyresnysis pašauktas dėti pastangas, kad regimai atgimtų tokia brolio broliui ir sesers seseriai meilė, kokia Dievas myli savo vaikus, vengiant, viena vertus, bet kokio nusistatymo diktatoriškai valdyti ir, kita vertus, bet kokios paternalizmo ar maternalizmo formos.

Visa to galima pasiekti *pasitikint brolių bei seserų atsakomybę*, „žadinant jų savanorišką klusnumą pagarbos žmogaus kilnumui dvasia“ (41) ir per *dialogą*, turint galvoje, kad prisirišimas turi atsirasti „tikėjimo ir meilės dvasia, sekant klusniuojų Kristumi“ (42), o ne skatinamas kitokių motyvų.

c) *Pastoracija.* Kodekse nurodoma, jog pirmutinis vienuoliškojo vadovavimo tikslas yra „statydingi brolių ir seserų Kristuje bendruomenę, labiau už viską ieškant Dievo bei jį mylint“ (43). Todėl vienuoliškojoje bendruomenėje valdžia savo prigimtimi iš pagrindų pastoracinė, tarnaujanti broliško gyvenimo bendruomenėje statydinimui laikantis bažnytinės pašvęstojo gyvenimo tapatybės (44).

Pagrindinės priemonės, kuriomis, siekdami tokio pirminio tikslo, turėtų naudotis vyresnieji, tegali remtis tikėjimu: tai pirmiausia Dievo žodžio klausymasis ir liturgijos šventimas.

Galiausiai išskiriamos kelios sritys, kurioms vyresnieji, rūpindamiesi broliais ar seserimis, turi skirti ypatingą dėmesį: „jie turi tinkamai patenkinti asmeninius narių poreikius, dėmesingai rūpintis ligoniais ir juos lankyti, pataisyti nerimstančius, paguosti nedrąsius, būti kantrūs visų atžvilgiu“ (45).

Vykdyti misiją liudijant Dievo vaikų laisvę

15. Šiandien Gerąją Naujieną neretai tenka skelbti savo autonomija susirūpinusiems, savo laisvę pavydžiai saugojantiems, savo nepriklausomybę prarasti besibaiminantiems žmonėms.

Pašvęstieji asmenys pačiu savo egzistavimu rodo skirtingo būdo įgyvendinti savo pašaukimą galimybę, kai Dievas yra tikslas, jo žodis – šviesa, jo valia – kelrodė, kai gyvenimo keliu žengiama giedrai, būnant tikram, jog esi svetingo ir besirūpinančio Tėvo rankose, kai esi lydimas brolių ir seserų, akinamų tos pačios Dvasios, trokštančios ir mokančios patenkinti kiekvieno širdyje Tėvo pasėtus troškimus.

Štai pirmutinė pašvęstojo asmens misija: liudyti Dievo vaikų laisvę, kurios pavyzdys yra Kristus, kaip žmogus buvęs laisvas tarnauti Dievui ir broliams; be to, visa

savo esybe rodyti, kad Dievas, sukūręs žmogų iš molio (plg. *Pr* 2, 7.22) ir užmezgęs jį motinos iščiose (plg. *Ps* 139, 13), gali formuoti jo gyvenimą pagal Kristaus, naujo ir tobulai laisvo žmogaus, gyvenimo pavyzdį.

(*Tęsinys kitame numeryje*)

Nuorodos

- (1) Plg. JONAS PAULIUS II. Posinodinis apaštališkasis paraginimas *Vita consecrata* (1996 03 25), 1.
- (2) DANTE ALIGHIERI. *Dieviškoji komedija, Rojus*, III, 85.
- (3) Plg. PAŠVĖSTOJO GYVENIMO INSTITUTŲ IR APAŠTALIŠKOJO GYVENIMO BENDRIJŲ KONGREGACIJA. *Broliškas gyvenimas bendruomenėje* (1994 02 02), 5; VIENUOLIŠKŲJŲ IR PASAULIETINIŲ INSTITUTŲ KONGREGACIJA. *Instrukcija Esminiai Bažnyčios mokymo apie vienuoliškąjį gyvenimą elementai* (1983 05 31), 41.
- (4) Plg. Kanonų teisės kodeksas, kan. 631, § 1; *Vita consecrata*, 42.
- (5) Plg. JONAS PAULIUS II. Apaštališkasis laiškas *Novo millennio ineunte* (2001 01 06), 43–45; *Vita consecrata*, 46; 50.
- (6) PAŠVĖSTOJO GYVENIMO INSTITUTŲ IR APAŠTALIŠKOJO GYVENIMO BENDRIJŲ KONGREGACIJA. *Instrukcija Potissimum institutioni* (1990 02 02), pirmiausia 15, 24–25, 30–32.
- (7) Pirmiausia 47–52.
- (8) Pirmiausia 42–43, 91–92.
- (9) PAŠVĖSTOJO GYVENIMO INSTITUTŲ IR APAŠTALIŠKOJO GYVENIMO BENDRIJŲ KONGREGACIJA. *Instrukcija Iš naujo pradėti nuo Kristaus* (2002 05 19), pirmiausia 7 ir 14.
- (10) Šv. BERNARDAS. *De diversis*, 42, 3: PL 183, 662B.
- (11) Šv. BERNARDAS. *De errore Abelardi*, 8, 21: PL 182, 1070A.
- (12) BENEDIKTAS XVI. Enciklika *Spe salvi* (2007 11 30), 43; plg. Laterano IV Susirinkimas: DS 806.
- (13) *Artimesnis man negu aš pats sau*: Šv. AUGUSTINAS. *Confessiones*, III, 6, 11.
- (14) BENEDIKTAS XVI. Laiškas Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo bendrijų kongregacijos prefektui visuotinio susirinkimo proga (2005 09 27): *Insegnamenti di Benedetto XVI* (2005), I, Città del Vaticano, 588.
- (15) Šv. BENEDIKTAS. *Regula*, Prologas, 3. Taip pat plg. Šv. AUGUSTINAS. *Regula*, 7; Šv. PRANCIŠKUS ASYŽIETIS. *Regula non bullata*, I, 1; *Regula bullata*, I, 1; plg. *Vita consecrata*, 46.
- (16) Kanonų teisės kodeksas, kan. 618.
- (17) Plg. VATIKANO II SUSIRINKIMAS. Dekretas dėl vienuoliškojo gyvenimo tinkamo atnaujinimo *Perfectae caritatis*, 14; Kanonų teisės kodeksas, 601.
- (18) PAULIUS VI. Apaštališkasis paraginimas *Evangelica testificatio* (1971 06 29), 29.
- (19) Plg. *Evangelica testificatio*, 25.
- (20) Šv. IGNACAS LOJOLA. *Constituzioni della Compagnia di Gesù*, 84.
- (21) Plg. BENEDIKTAS XVI. Posinodinis apaštališkasis paraginimas *Sacramentum caritatis* (2007 02 22), 12.
- (22) Plg. ŠVENTOJI VIENUOLIŠKŲJŲ IR PASAULIETINIŲ INSTITUTŲ KONGREGACIJA, ŠVENTOJI VYSKUPŲ KONGREGACIJA. Nurodymai dėl vyskupų bei vienuolių tarpusavio santykių Bažnyčioje *Mutuae relationes* (1978 05 14), 13.
- (23) *Perfectae caritatis*, 14.
- (24) BENEDIKTAS XVI. Homilija per šv. Mišias pradedant Petro įpėdinio tarnybą (2005 04 24): AAS XCVII (2005), 709.
- (25) Šv. IGNACAS ANTIOCHETIS. Laiškas Polikarpui, 4, 1.
- (26) Plg. Šv. AUGUSTINAS. *Enarrationes in psalmos*, 70.1.2: PL 36, 875.
- (27) Plg. *Broliškas gyvenimas bendruomenėje*, 50.
- (28) BENEDIKTAS XVI. Kreipimasis į generalinius vyresniusius (2006 05 22): *Insegnamenti di Benedetto XVI*, II, 1, Città del Vaticano, 659; plg. *Iš naujo pradėti nuo Kristaus*, 24–26.
- (29) Plg. VATIKANO II SUSIRINKIMAS. Dogminė konstitucija *Lumen gentium*, 11; „Iš naujo pradėti nuo Kristaus“, 26.
- (30) Plg. *Sacramentum caritatis*, 8; 37; 81.
- (31) Plg. *Vita consecrata*, 42.
- (32) Plg. *Mutuae relationes*, 34–35.
- (33) BENEDIKTAS XVI. Homilija per Krizmos šv. Mišias (2008 03 20): *L'Osservatore Romano* (2008 03 20–21), p. 8.
- (34) *Iš naujo pradėti nuo Kristaus*, 32.
- (35) Plg. Kanonų teisės kodeksas, kan. 590, § 2.
- (36) Plg. *Vita consecrata*, 46.
- (37) *Vita consecrata*, 70.
- (38) Plg. *Broliškas gyvenimas bendruomenėje*, 32.
- (39) Plg. Kanonų teisės kodeksas, kan. 617–619.
- (40) Kanonų teisės kodeksas, kan. 618.
- (41) Kanonų teisės kodeksas, kan. 618.
- (42) Kanonų teisės kodeksas, kan. 601.
- (43) Kanonų teisės kodeksas, 619.
- (44) Vienuoliškoji bendruomenė iš tikrųjų geba laikytis Dievo meilės primato bei tai liudyti; Dievo meilė yra pašvęstojo gyvenimo tikslas ir todėl jo pirmutinė pareiga ir pirmutinis pavienių bendruomenės narių apaštalavimo laukas; plg. Kanonų teisės kodeksas, kan. 573, 607, 663, § 1, 673.
- (45) Kanonų teisės kodeksas, kan. 619.

Paskelbtas Šventajam Raštui skirtas Vyskupų sinodo darbo dokumentas

(KAP, KAI) Birželio 12 d. Vatikane pristatytas spalio 5–26 d. vyksiančio XII Vyskupų sinodo susirinkimo, kurio tema „Dievo žodis Bažnyčios gyvenime bei misijoje“, darbo dokumentas (*Instrumentum laboris*). Darbo dokumente pabrėžiama, kad Katalikų Bažnyčia siekia išryškinti Šventojo Rašto reikšmę tikintiesiems ir Bažnyčiai, taip pat iškelti jo svarbą puoselėjant ryšius su kitomis religijomis ir kultūromis. Siekiama ypač atskleisti Biblijos reikšmę grindžiant laisvės, taikos, teisingumo, žmogaus teisių ir kūrinijos apsaugos idėjas. *Instrumentum laboris* susideda iš trijų dalių. Pirmoji skirta slėpiniui „Mums kalbantis Dievas“, antroji – Dievo žodžiui Bažnyčios gyvenime, o trečioji – Bažnyčios misijai.

Devyniasdešimties puslapių dokumente įspėjama vengti fundamentalistinio Biblijos aiškinimo, kai nepaisoma istorinio Apreiškimo matmens arba laikomasi siauros pažodinės Rašto reikšmės. Pabrėžiama, kad Dievo žodis turi užimti Bažnyčios gyvenime bei misijoje pirmutinę vietą. Tam reikia tinkamos pedagogikos ir jį perteikti taikantis prie kultūros, aktualaus gyvenimo konteksto ir laiko reikalavimų. Išganingas Dievo žodis yra skirtas kiekvienam žmogui: Bažnyčios užduotis yra supažindinti visas tautas su šiuo Žodžiu, kuris yra „geroji išlaisvinimo, paguodos ir išganymo naujiena“. Tai turi vykti pasitelkiant dialogą tarp Bažnyčių, taip pat dialogą tarp religijų ir tarp kultūrų.

Parengiamajame Sinodo dokumente konstatuojama, kad kai kurie tikintieji yra geriau susipažinę su Šventuoju Raštu, tačiau dažnai Šventasis Raštas pažįstamas tik paviršutiniškai. Dokumente taip pat pabrėžiama, jog daug kas tobulintina gerinant Dievo žodžio pažinimą liturgijoje. *Instrumentum laboris*

primygtinai pabrėžiamas ryšys tarp Tradicijos, Šventojo Rašto ir Magisteriumo. Magisteriumui tenka užduotis įpareigojamai aiškinti Dievo žodį Bažnyčiai.

Spaudos konferencijoje pristatydamas *Instrumentum laboris* dokumentą Vyskupų sinodo sekretorius arkivyskupas Nikola Eterovičius iškėlė Biblijos reikšmę ekumenizmui, taip pat santykiams su judaizmu ir kitomis religijomis. Pasak arkivyskupo, Šventasis Raštas yra svarbus vienybės su kitais krikščionimis ryšys: greta Krikšto sakramento pagarba Šventajam Raštui vienija visus tikinčius į trivienį Dievą. Arkivyskupas N. Eterovičius ragino stipriau grįsti Šventuoju Raštu katalikų liturgijoje sakomas homilijas. Atitinkamai turi būti stiprinamas kunigų parengimas ir jų tęstinis ugdymas. Sekretorius išreiškė viltį, kad būsimajame Sinode galės dalyvauti ir kinų vyskupai. Darbo dokumentas iki šiol parengtas lotynų, anglų, ispanų, italų, lenkų, portugalų, prancūzų, vokiečių kalba, rengiami tekstai kinų ir arabų kalba. Arkivyskupas pasakojo apie pasirengimą Sinodui, prasidėjusį 2006 m. 2007 m. balandį parengti teminiai apmatai ir anketos buvo išsiuntinėta į 113 vyskupų konferencijų, taip pat Rytų Katalikų Bažnyčių sinodams, Romos kurijos dikasterijoms ir vienuolių vyresniųjų sąjungoms. 2007 m. lapkričio mėn. gavę pastabas ekspertai sudarė *Instrumentum laboris* dokumentą. Pasak arkivyskupo, šiuo metu Šventasis Raštas išverstas į 2454 kalbas (iš viso pasaulyje yra apie 6700 kalbų). Sinode bus diskutuojama galimybė išversti Šventąjį Raštą į tas kalbas, į kurias jis dar neišverstas.

Hierarchas sakė, jog Biblija yra labiausiai paplitusi pasaulio knyga, deja, ji nėra skaitomiausia. Pagal naujausius tyrimus tik 38 proc. tikėjimą praktikuojančių italų per pastaruosius dvylika mėnesių buvo atsivertę Bibliją. Daugiau kaip pusė

italų mano, jog Šventasis Raštas yra nesuprantamas. Anot arkivyskupo N. Eterovičiaus, šią nuostatą galėtų pakeisti Biblijos mokymas mokykloje, taip pat jis viliasi, jog prie geresnio Šventojo Rašto pažinimo prisidės Šv. Pauliaus metai.

49-asis Tarptautinis Eucharistinis kongresas Kvebeke

(KAP, KAI) Birželio 15–22 d. Kvebeke vyko 49-asis Tarptautinis Eucharistinis kongresas, kurio šūkis buvo „Eucharistija – Dievo dovana pasaulio gyvybei“. Kongrese buvo apie 12 tūkstančių nuolatinių dalyvių, tarp jų keturios dešimtys kardinolų ir daugiau kaip du šimtai vyskupų. Svarbiausi Eucharistinio kongreso programos įvykiai transliuoti internetu (www.cei2008.ca). Kongrese netiesiogiai dalyvavo ir popiežius Benediktas XVI: televizijos tiltu iš Vatikano jis pasakė homiliją kongreso uždarymo Mišiose. Birželio 18 d. bendrosios audiencijos metu popiežius pasveikino Kvebeke susirinkusius Eucharistinio kongreso dalyvius ir visus tikinčiuosius. Birželio 21 d. jaunimo maldos būdėjimo dalyviai žiūrėjo jiems skirtą popiežiaus sveikinimo kalbos įrašą. Benediktas XVI ragino jaunuolius nepamiršti, kad sekmadienio Eucharistija yra meilės susitikimas su Dievu, be kurio krikščionys negali apsieiti. Tarptautinis Eucharistinis kongresas sutapo su Kvebeko įkūrimo 400 metų jubiliejumi.

Įsimintinas 49-ojo Tarptautinio Eucharistinio kongreso akcentas buvo Naujosios Sandoros skrynios piligrimystė. Besirengiant kongresui skrynja nukeliavo tūkstančius kilometrų, aplankė Kanados parapijas bei mokyklas ir buvo atnešta į kongreso atidarymo iškilmes. Popiežiaus Benedikto XVI vardu Mišių liturgijai vadovavo kardinolas Jozefas Tomko, buvęs ilgametis Popiežiškojo Eucharistinių kongresų komiteto pirmininkas. Po liturgijos

Švenčiausias Sakramentas nuneštas į nuolatinės adoracijos vietas, kur Eucharistija buvo garbinama per visą kongreso laiką.

Kiekviena kongreso diena turėjo savo temą. Eucharistija apmąstyta kaip Dievo dovana, Kristaus Velykų slėpinių atminimas, išganymo sakramentas, taip pat kalbėta apie Eucharistijos ryšį su misija bei liudijimu. Kiekviena diena skirta Bažnyčiai įvairiose pasaulio dalyse: Šiaurės Amerikoje, Europoje, Pietų Amerikoje, Azijoje, Okeanijoje ir Afrikoje. Kasdien aukotos Mišios (taip pat Rytų apeigomis), bendrai kalbėta Valandų liturgija. Parodų centro teritorijoje įrengtame „Eucharistiniame miestelyje“ Bažnyčios hierarchai skelbė temines katechezes. Kongreso dienomis (taip pat birželio 22-osios naktį) vyko Švenčiausiojo Sakramento adoracija. Kasdien buvo giedama, vyko seminarai ir diskusijos, lankytos parapijos bei vienuoliškosios bendruomenės, vyko susitikimai su seminaristais, meniniai pasirodymai.

Birželio 19 d. vyko Atgailos liturgija, o vakare miesto gatvėmis ėjo Švč. Sakramento procesija. Joje dalyvavo apie 20 tūkst. žmonių. Tai buvo ypač jaudinantis liudijimas tiek dalyviams, tiek vietos gyventojams.

Baigiamosiose kongreso Mišiose *Statio Orbis* liturgijai vadovavo kardinolas Jozefas Tomko, o homiliją per tiesioginį palydovinį ryšį iš Vatikano sakė popiežius Benediktas XVI. Jis paskelbė, jog penkiasdešimtas Eucharistinis kongresas vyks 2012 m. Dubline. Popiežiaus homilija buvo katechezė apie įvairius Eucharistijos aspektus ir jos vaidmenį krikščionio gyvenime. Šventasis Tėvas ragino kunigus ypač pagarbiai atlikti Eucharistijos apeigas, o tikinčiuosius gerbti kunigams ir pasauliečiams Eucharistijos metu skirtus vaidmenis. Popiežius sakė: „Liturgija nėra mūsų nuosavybė, tai Bažnyčios turtas.“ Benediktas XVI ragino tęsti Eucha-

ristinio dvasingumo tradiciją. Eucharistinio kongreso vaisius turi liudyti įkurtas kardinolo Marco Quillet fondas, teikiantis paramą organizacijoms, padedančioms migrantams Kvebeko regione. Birželio 22 d. Kvebeko metropolitas kardinolas Marcas Quillet spaudos konferencijoje apibendrino Eucharistinio kongreso rezultatus. Pasak jo, vienas iš svarbiausių šio kongreso įvykių buvo kunigystės šventimai, suteikti dvylikai Kvebeko metropolijos diakonų. Kardinolas sakė, kad tai ženklina virsmą vietos Bažnyčioje ir drauge rodo malonės metą, atskleidžia Eucharistijos ryšį su kunigyste.

Popiežius patvirtino Neokatechumenato kelio statutą

(KAP, KAI) Gegužės 13 d. Popiežiškosios pasauliečių tarybos pirmininkas kardinolas Stanislawas Rylko įteikė Neokatechumenato kelio steigėjams dekretą, kuriuo popiežius Benediktas XVI po penkerių metų išbandymo laikotarpio galutinai patvirtino Neokatechumenato kelio statutą. Dekretas pasirašytas 2008 m. gegužės 11 d. Neokatechumenato kelio bendruomenę 1964 m. įkūrė Madrido dailininkas Francisco Jose („Kiko“) Gomez Arguello, chemijos profesorė Carmen Hernandez ir kun. Mario Pezzi. Popiežiškosios pasauliečių tarybos pranešime rašoma, jog prieš galutinai patvirtinant statutus atlikta daug tyrimų įvairiais lygmenimis. Bandomuoju laikotarpiu Popiežiškoji pasauliečių taryba nustatė, jog „Neokatechumenato kelias atneša Bažnyčiai gausių vaisių naujosios evangelizacijos srityje“. 2002 m. birželio 29 d. Popiežiškoji pasauliečių taryba buvo patvirtinusi Neokatechumenato kelio statutą *ad experimentum* penkerių metų laikotarpiui.

Neokatechumenato kelio bendruomenė pasaulyje turi apie 70 kunigų seminarijų, kurios vadinasi *Redemptoris Mater* vardu.

Bažnyčios žinios

Eina nuo 1996 sausio 15 dienos du kartus per mėnesį

STEIGĖJAS

Lietuvos Vyskupų Konferencija
S. Skapo g. 4, 01122 Vilnius

LEIDĖJAS

Lietuvos Katalikų Bažnyčios informacijos centras
Papilio g. 5, 44275 Kaunas

REDAKcinė KOMISIJA

Pirmininkas

arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ

Nariai:

mons. Gintaras Grušas
kun. Lionginas Virbalas SJ

Vyskupijų atstovai:

Kaišiadorių vyskupija / kun. Algirdas Jurevičius
Kauno arkivyskupija / Darius Chmieliauskas
Panevėžio vyskupija / kun. Rimantas Kaunietis
Šiaulių vyskupija / kun. Evaldas Alūza
Telšių vyskupija / kun. Remigijus Saunorius
Vilkaviškio vyskupija / mons. Arūnas Poniškaitis
Vilniaus arkivyskupija / kun. Saulius Bužauskas

VYR. REDAKTORIUS

Gediminas Žukas

REDAKTORIAI

Kastantas Lukėnas
Violeta Micevičiūtė
Asta Petraitytė

KORESPONDENTAI

Vita Filipova / Kazlų Rūda
Jūratė Kadusauskaitė / Marijampolė
kun. Žydrūnas Vabuolas / Vilnius
kun. Andriejus Sabaliauskas / Telšiai
Laima Zimkienė / Šiauliai
Inesė Ratnikaitė / Šiauliai
kun. Gediminas Tamošiūnas / Kaišiadorys

ADRESAS

Papilio g. 5, 44275 Kaunas

TELEFONAI

Redakcija (37) 323 853
Platinimo tarnyba (37) 322 758
Faksas (37) 323 853
El. paštas lkbc@lcn.lt

SPAUDŽIA

LC „Dakra“
Savanorių pr. 192
44151 Kaunas

TIRAŽAS 800 egz.

ISSN 1392-6098

© 2008, „Bažnyčios žinios“